

Стадион „Дж. Меаца“ - „Сан Сиро“, 2 юни

„Премъдростта си съгради дом“ (Пр. 9,1)

Тази година тържествата за празниците Петдесетница и Свети Дух в нашата кармилска обител в София бяха малко по-различни от обикновено. Причината бе, че ги празнувахме на ново място - в новата си черква. Или по-точно казано, това не е „новата“, а „първата“ собствена черква на Кармил. Най-сетне той има своя черква! 77 години българският Кармил очакваше този момент! Библейско число, съдържащо Божията тайна, Неговия всемилостив промисъл! По този случай в понеделник след Петдесетница, когато Източнокатолическата църква празнува Света Троица и Свети Дух, в нашия нов храм

*На стр. 5***Архаично четиво с...
групи елементи****Заедно в радост и беда**

Да, става дума за семейството. И по-точно за VII световна среща на семействата с папа Бенедикт XVI. Някой може да каже - стига с тия архаизми, вестникът се занимава само с история и с остарели истории! Може и да са прави хората... Наистина трудно се пише за такава стара и остаряла тема като семейството. Особено докато наоколо ни проглушава динамичният пулс на съвременното. Открити са скелети на вампири край Созопол; девойки се търкалят по утринните росни поляни на Еньовден за здраве (по „архаичному“ май 24 юни, Еньовден, е рожденият ден на Йоан Кръстител); някой е откраднал частица от „нашенските“ мощи на свети Йоан Кръстител; 12 посолства у нас подкрепят със своя декларация петия парад „София Прайд“ (става дума за парад на гейовете) като възможност да се застъпят за човешките права и толерантността; да има или да няма архонти в Българската православна църква... Това е само част от съвременния медиен фон, и то част, свързана

*На стр. 5***Ново посветяване при сестрите евхаристинки**

Какво е историята на един човешки живот в сравнение с историята на цялата Църква или на цялото човечество? В очите на Бог тя е Негова история...

Моята лична история в християнския живот започна преди девет години, когато в първия ден на Възкресение (2003 г.) след среднощната литургия, отслужена в малкото градче Рютенбах в Южна Германия, коленичих пред малката икона на Исус на нощното ми шкафче и Му признах, че приемам промяната, която

Той беше започнал в мен, но от която дотогава все още никак си се страхувах. Това беше денят на раждането ми в Сърцето на Исус, защото в този ден разговаряха именно нашите две сърца.

В края на 2002 г. (годината, в която Йоан-Павел II посети България) започнах работа в Дома за възрастни хора „Йозефсхайм“ (Дом „Свети Йосиф“) в Германия. Преживявайки тежко раздялата с родината и близките, започнах да посещавам неделните ли

*На стр. 4***Папа Бенедикт XVI поздравя „Каритас“ - Русе, за 20-годишния юбилей**

„Негово светейшество папа Бенедикт XVI от все сърце отправя своя апостолически благослов на президента и на всички сътрудници на „Каритас“ - Русе, в Никополска епархия в утвърждение на католическата вяра и за все по-голямо развитие на благотворителната й дейност в рамките на българското общество.“

1992 - юни 2012, Ватикан
С този апостолически благослов на папа Бенедикт XVI,

прочетен от монс. Петко Христов, Никополски епископ и президент на „Каритас“ - България, на 6 юни в Русе започна Международната конференция „Благотворителност по време на прехода“, организирана в чест на 20-годишнината от учредяването на „Каритас“ - Русе. Форумът събра представители на Католическата църква и партньори на организацията, които бяха до

*На стр. 5***Малко Търново****Двоен празник**

На 8 и 9 юни църковната общност в Малко Търново чества свой двоен празник - 150 години от основаването на енорията в Малко Търново и 10 години от коронясването на иконата „Богородица - единство на християните“. За тези и други исторически дати, свързани с живота на Католическата църква, е писано за последно в майския брой на вестник „Истина-Veritas“, затова няма да се спираме на тяхното историческо значение, а на събитията около празничното честване.

На стр. 6

Жени от три деноминации се молиха за България

В деня на Свети Дух, 4 юни, обща молитва събра представителки на три деноминации: от Католическата, Православната и Евангелските църкви в България, за да се молят заедно за благоденствието на България. Срещата бе открита с молитвата Отче наш, след което вярващите се молиха за младежите на България и света, за управляващите - духовенството и светската власт в България - Господ да ги води по пътя на спасението. Свидетелството за единство в молитвата провокира събралите се да дадат пример за толерантност и мир в съвременния свят, разделен от конфликти. Чрез личните си молитви жените се обединиха в желанието да бъдат истински свидетели за Христовото единство на земята. В свободен разго-

вор те споделиха желанието си срещите, които са продължение на Световния молитвен ден на жените, да прераснат в по-честа практика. Те си дадоха сметка, че една малка страна като България не може да надделее със сила, а само чрез Духа. Вярващите споделиха своята благодарност за този шанс - да бъдат събрани заедно в името на Исус. Ето какво сподели пред микрофона на Радио Ватикан организаторката на срещата Рени Стоянова, председателка на Клуба на християнския журналист:

„За нас от Клуба на християнския журналист като медиатори на срещата е особена чест да съберем вярващи жени от трите клона на Църквата точно на този ден, защото това е първосвещеническата

молитва на Исус „Да бъдем всички едно!“. А кой може да ни обедини - само вярата ни в Христос като Единороден син и действието на Свети Дух в сърцата ни. Знаете ли, моят искрен мотив като християнка, която живее христоводен живот, е да зарадваме Бащиното сърце. Аз лично имам три деца, които живеят в три различни краища на света. За мен най-голямата радост е поне веднъж в годината да ги видя събрани заедно. А след това следват общението, молитвата и всичко останало. Нека зарадваме Бащиното сърце, че можем да се съберем, да се обичаме така, както Той иска. Всъщност можем да предвкусим късче от небето на тази среща.“

Нека възобновим традицията на поклонническото движение в България!

Всяко поклонение ни припомня, че на земята сме пътници, че нямаме дом на този свят и че сме все още на път към нашия истински дом при Небесния отец. Помага ни наново да открием, че целта на нашето пътуване е Божието царство. Изразява нашата мисия - мисия на Странстваща църква в земния живот, която наред с Триумфращата църква в небето и Покаятелната църква в чистилището отдава Богу подобаващи се чест и слава.

Поклонението се състои преди всичко в духовни упражнения на път. Разбира се, неудобствата и трудностите, свързани с това начинание, можем да преживяваме като жертва, отдадена Богу, като удовлетворение за нашите грехове и греховете на целия ни народ. Но поклонничеството не е само усилие и умъртвление, а също и огромна радост от срещата с Бог, връщане към естественото и обикновеното, както и прекрасна атмосфера на братска любов и взаимопомощ. Това са само три дни, предоставени на Пресветата Майка, но се помнят за цял живот.

Тазгодишното второ пешо поклонение от светилището на Дева Мария Покровителка на

единството между християните в Малко Търново до мощите на свети Йоан Предтеча в Созопол ще се състои от 6 до 8 септември. Поради международния характер на поклонението ще присъстват също полски и немски поклонници, както и проректорът на Духовната семинария във Вроцлав - отец проф. Влодзимиеж Волинец (www.wolyniec.archidiecezja.wroc.pl). Ще се ношува в палатков лагер, като палатките и по-тежкия багаж се извозват до определеното място за нощувка. Вървим по четири двучасови блока на ден с почивки между тях. Няма възрастова граница, но непълнолетните лица трябва да имат пълнолетен придружител. Благодарни сме за молитвите и помощта от страна на поклонниците от Вроцлавско - Ченстоховското поклонение, които от около 10 години вече се молят за България (www.pielgrzymka.pl). Снимки и филми могат да се видят в раздел Galeria.

Страницата на Созополското поклонение е на адрес: www.sozopol-poklonenie.hit.bg.

За повече информация и записвания: GSM 0883326562 - Райна, или на roklonenie@abv.bg
От поклонниците

Нов ватикански отдел, посветен на спорта

„Независимо от всички негови деформации, заради които е подложен на остри и основателни критики, спортът е един от големите културни феномени на нашето време.“ Именно за това той се нуждае от „катарзис“, за да преоткрие своята дълбока душевност и отново да бъде „открояващ се културен феномен и средство за израстване“. Това посочи кардинал Джанфранко Равази, председател на Папския съвет за култура, по време на среща за представянето на новия отдел „Култура и спорт“, учреден от самия него през декември 2011 г. в повереното му ватиканско ведомство. Новият отдел ще работи в сътрудничество със секцията „Църква и спорт“ към Папския съвет за миряните и фондация „Йоан-Павел II за спорта“. По време на представянето ръководите-

лят на новия ватикански отдел монс. Мелкор Санчес де Тока, подсекретар на Папския съвет за култура, начерта двете основни задачи на департамента: преди всичко „изучаване и анализ на феномена в културна перспектива“ и оттук „истинско и същинско действие“. „Идеята - пояснява монс. Де Тока - е да се насочи на ниво Универсална църква пилотният проект „Школа на мислене“, целящ формирането на спортните възпитатели. Ще бъде интересно - по модела на STOQ Project, да се даде началото на формативен проект за християнски треньори и спортни ръководители, привличайки към него папските университети.“ Монс. Де Тока не скри желанието си и за „среща с главните действащи лица на световния спорт“.

2 ИСТИНА VERITAS
Брой 7 (1464)
юли 2012 г.

Назначения в Римската курия

Папа Бенедикт XVI извърши няколко персонални промени в Римската курия. Той назначи за нов архивар и библиотекар на Светата Римска църква френския архиепископ Жан-Луи Брюг, който е секретар на Конгрегацията за образованието. 68-годишният доминиканец може да получи в близко бъдеще кардиналски сан.

Епископът на Терни Винченцо Паля е новият президент на Папския съвет за семействата. 67-годишният съосновател на общността „Свети Егидий“ наследява кардинал Енио Антонели (75), чиято оставка прие папата.

За заместник-председател на

Поклонение на полската общност пред Дева Мария в Малко Търново

Полската асоциация за култура и образование в България организира от 11 до 13 май т. г. поклонение в светилището на Малко Търново по повод десетата годишнина от коронацията на Дева Мария от Ченстохова - покровителка на християнското единство.

Тържествената литургия беше отслужена от апостолическия нунций за България и Македония архиепископ Януш Болонек. Присъстваха посланикът на Полша в България Лешек Хензел, кметът на Малко Търново Илиян Янков, представители на полската общност в Унгария и цялата полска общност в България.

По време на церемонията в храма бяха внесени мощите на блажената Целина Боженца - основателка на Конгрегацията на сестрите възкресенки и мисионерка в България.

Красивата музика на женския хор „Мистицизъм“ от Доб-

рич допринесе за уникалната атмосфера и докосна сърцата на поклонниците.

Акътът за преданост към Дева Мария на полските семейства и „Декалогът на емиграцията“, прочетени по време на тържеството от отец Роман Котевич - енориста в енорията „Света Троица“ в Малко Търново, увериха, че полската общност в България се нуждае от духовна подкрепа, за да поддържа вековната християнска традиция. Всяка година поляците в България правят поклонение до Малко Търново пред копието на Ченстоховската Богородица, която е най-почитаната икона за полския народ.

В неделя, 13 май, поклонници участваха на литургия в католическата черква в Бургас и положили цветя на паметника на Адам Мицкевич.

Уршула БОГДАНОВА
Десислава ЖЕЛЯЗКОВА

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест Вангелов

Тел. 952-29-59
E-mail: Istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

По интернет

Полша. Във връзка с 1050-годишнината от християнизиранието на страната полският президент Бронислав Коморовски вече официално е поканил папа Бенедикт XVI да присъства на тържественото откриване на честванията през 2015 г. Полша празнува християнизиранието си с покръстването на княз Мешко през 966 г.

+++ Кардинал-секретарят Тарчизио Бертоне е открил и осветил първия в Полша - в гр. Бидгош - учебен център „Ратцингер“. В центъра ще се разглеждат, обсъждат и изучават богословските и философските творби на сегашния папа Бенедикт XVI. Във факултетите по богословие и философия в Бидгош следват над шест хиляди студенти.

Италия. При тежкото земетресение в Северна Италия са засегнати 305 църкви, от които 56 са частично или напълно разрушени, 249 са тежко или леко повредени, а щетите в базиликата „Свети Антон“ в Падуа се оценяват на 100 хиляди евро.

+++ Бившият личен секретар на папа Йоан-Павел II (1978-2005) кардинал Станислав Дживич е казал в интервю пред италианската телевизия TV2000, че той лично съхранява дискета с „последните думи“ на папата, преди да бъде оперирана трахеята му на 24 февруари 2005 г. След 17 дни той е изписан почти без глас и на последния благослов за Възкресение Христово отваря устата си, без да произнесе думите на „Урби ет Орби“; папата умира на 2 април 2005 г.

+++ Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди е заявил пред агенция RAI, че третият том от книгата „Христос от Назарет“ на папа Бенедикт XVI „Детството на Христос“ ще бъде издаден през 2013 г. Първият том „От кръщението на река Йордан до Преображението“ е издаден през 2007 г., вторият том „От тържественото влизане в Йерусалим до Възкресението“ - през 2011 г.

+++ Католическата фондация „Про ориенте“ организира големи юбилейни тържества в Италия и Сърбия във връзка с 1700-годишнината от покръстването на римския император Константин (ок. 274-337). Тържествата започват от октомври 2012 г. и ще продължат до лятото на 2013 г. в Рим, Милано и Ниш. Император Константин е роден в сръбския град Ниш, където ще завършат тържествата през лятото на 2013 г. Очаква се те да бъдат закрити от папа Бенедикт XVI.

+++ На 65-годишна възраст в Модена е починал отец Иван

Мартини. Той е бил ударен от отломка на църковното кубе, когато е влязъл в черквата, за да прибере от развалините статуя на Богородица.

САЩ. Архиепископът на Филадельфия Чарлс Чапут е заявил на пресконференция, че неговата голяма епархия ще организира VIII световна среща на семействата във Филадельфия през 2015 г.

Франция. Емануел Фабер (48) - вицепрезидент на френската компания „Данон“, е получил наградата „Християнски хуманизъм 2012“ за книгата си „Птица, които се кръстосват“. В нея той възхвалява развитието и прилагането на социалното учение на Католическата църква, което може да се приложи успешно при икономически и социални кризи, каквито са овладели целия свят в настоящия момент.

+++ На 3 юни 2012 г. в гр. Безансон, Франция, кардинал Анджело Амато е провъзгласил за блажен френския светец доминиканец и основател на Ордена на доминиканците отец Жан-Жозеф Латест (1832-1869). През 1866 г. заедно с монахинята сестра Анри Доминик те основават общността на доминиканците, която днес обединява над 1300 монахини, които служат в социално-педагогическата сфера и в здравеопазването във Франция, Холандия, Германия, Италия, Белгия, Литва.

+++ Епископската конференция на Католическата църква във Франция е назначила проф. д-р Боани за вице генерален секретар, който ще отговаря за секторите икономика, право и общество.

Д-р Боани е родена на 23 август 1956 г. в Париж и е майка на три деца.

Португалия. В столицата Лисабон е завършил III католическо-православен форум на тема: „Икономическата криза и бедността - предизвикателства за Европа“. На форума са участвали 34 делегати, представители на европейски католически конференции и на различни Православни църкви. Първият католическо-православен форум се е състоял в Триест през 2008 г., а вторият - в Кипър през 2010 г.

Китай. За първи път след основаването на Световния църковен съвет през 1948 г. конференция на организацията се проведе в Шанхай и Нанкин (от 9 до 16 юни 2012 г.). Организатор на конференцията бе Китайският християнски съвет. Разглежданите теми са били: „Пазар и развитие в една социалистическа система“; „Бедността и икономическата криза“; „Религиозната ситуация в Китай“.

Сърбия. На 3 юни в Ниш бе открит паметник на римския император Константин, който е роден в този сръбски град, където от есента на 2012 г. започват тържествата във връзка с

„Каритас“ представи свои ефективни практики за преодоляване на детската бедност пред Европейската комисия в Брюксел

На 19 юни 2012 г. на специално събитие, посветено на борбата с детската бедност, в Европейската комисия на регионите в Брюксел бе представена публично втора част от доклада на „Каритас“ - Европа, по въпросите на детската бедност - сборникът „Детската бедност: добри практики от проекти на „Каритас“ от Европа“. В него е включен и проектът на „Каритас“ - Русе (член на „Каритас“ - България): „Активни общности в превенцията на институционализацията на деца и младежи“.

На официалната среща само четири организации на „Каритас“ от цяла Европа - от Германия, България, Армения и от Франция, представиха своите добри практики в подкрепата на деца, живеещи в бедност на местно ниво. От страна на „Каритас“ - България, г-жа Йоана Терзиева представи създадения през 2011 г. от „Каритас“ - Русе, „Център за обществена подкрепа за деца с отклонения в поведението и деца в конфликт със закона“. Центърът е успешна иновативна програма за България, обединяваща ресурси от различни източници,

целяща да подкрепи специфична група деца и техните семейства, за които на този етап в България няма достатъчно опит и развити услуги.

Бяха представени и 10 препоръки на „Каритас“ - Европа, към Европейския парламент за това какво е нужно да се направи, за да се преодолее нарастващата бедност сред децата в Европа. Тези препоръки са създадени на базата на широкия опит на организациите - членки на европейската „Каритас“ (част от които е и „Каритас“ - България), работещи в сферата на преодоляването на детската бедност.

Основното мото на състоялата се конференция бе изразено от г-н Хорхе Нуньоз, генерален секретар на „Каритас“ - Европа: „Децата са деца днес; те нямат друго детство и всичко, което се случва за тях сега, е необратимо“ - мото, залегнало в основата и на дейностите на „Каритас“ - България, пряко свързани с преодоляването на детската бедност.

„Каритас“ - България

1700 години от покръстването на императора.

Гватемала. На 80-годишна възраст е починал гватемалският кардинал Родолфо Каседа Торуно. До октомври 2010 г. той е бил архиепископ на столицата Гватемала и е изиграл ключова роля за прекратяването на гражданската война (1960-1996), заради което получава прозвището „кардинал на мира“. След смъртта му кардиналската коллегия наброява 209 кардинали, от които 122 са под 80-годишна възраст и имат право на избор на папа.

Ватикан. Папа Бенедикт XVI е приел на аудиенция президентката на Коста Рика Лаура Чинчила Миранда. След 20-минутен разговор на четири очи Лаура Миранда е подарила на папата две картини с пейзажи от Коста Рика. От 4.6-милионното население на страната над 3.8 млн. са католици.

+++ Светият отец е дарил 100 хиляди евро за жертвите от земетресението в северната италианска провинция Емилия Романа.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел президента на Чехия Петер Некас. В сърдечен разговор Светият отец е споменал с голяма благодарност посещението си в Чехия преди три години. Той е проявил голям интерес към преговорите за възстановяване на всички имоти на Католическата църква в страната. От 10.7-милионното население

на Чехия над 7 млн. са католици.

+++ Делегацията на Епископската конференция на Католическата църква в Швейцария е на сериозен разговор във Ватикан. Сред темите е съжителството на християните с мюсюлманите. На референдум през 2009 г. 70 процента от швейцарците се изказаха против минаретата към джамиите. Католическата църква критикува тази забрана, но референдумът в Швейцария е закон и народът си е казал думата. Делегацията е представила това решение и настоява за становището на Ватикан.

+++ Президентът на Папския съвет за миряните кардинал Станислав Рилко е заявил пред голяма група журналисти, че е готова организацията за Световната младежка среща с папа Бенедикт XVI (Рио де Жанейро, Бразилия, 23-28 юли 2013 г.). Той е съобщил, че до този момент за срещата са работили 17 хиляди доброволци, а за провеждането ѝ ще бъдат наети 60 хиляди доброволци. Кардиналът е обявил, че папският съвет обсъжда кандидатурите за следващата среща, като има предложение тя да се състои за пръв път на африканския континент.

+++ Представителят на Светия престол в ООН архиепископ Силвано Томази остро е протестирал заради отвлечането на 24-годишната католическа медицинска сестра Фарах Хатим в гр. Пенджаб, Пакистан, и е призовал за вземане на съответните мерки. Тя е отвлечена, насилва е приела исляма и насилва е омъжена за мюсюлманин. Той обвини местната полиция, че не е предприела незабавни действия.

+++ Управителният съвет на ватиканската банка гласува недоверие на нейния президент Еторе Готи Тедески и предложи на папа Бенедикт XVI да назначи нов президент.

+++ Папата е назначил архиепископ Клаудио Гуджероти за папски нунций в Беларус. При връчване на акредитивните си писма на беларуския президент Александър Лукашенко държавният глава е заявил, че в скоро време ще бъде подписан конкордат между Беларус и Ватикан. От 10-милионното население на Беларус над 3 млн. са католици.

+++ През 1872 г. Дон Боско (1815-1888) и Мария Мацарело (1837-1881) основават общност-

та Сестрите на Дон Боско. Монахините от тази религиозна общност разполагат с над 510 центъра в 24 страни в Европа и Близкия изток, където се грижат за възпитанието и образованието на деца и младежи.

+++ Говорителят на Ватикан отец Федерико Ломбарди публично отхвърли и осъди всякакви обвинения и неоснователни нападки към ватиканската банка за пране на пари. Той категорично заяви, че в края на 2010 г. папа Бенедикт XVI е подписал един от най-строгите закони в света срещу пране на пари, в който се предвижда ватиканската банка да работи по принципите на социалната етика, прозрачността и висшата степен на отговорност, както и в тясно сътрудничество с международните контролни органи, за да се предотвратят всякакви финансови спекулации, престъпност и тероризъм.

+++ Един ден преди закриването на Световната среща на семействата папа Бенедикт XVI говори в миланската катедрала пред няколко хиляди свещеници, монаси и монахини. Той защити безбрачието, като заяви, че „ако Христос си служи със свещениците, за да изгражда Своята църква, то те трябва безрезервно да го подкрепят! Безбрачието е „свещен знак“ за „неразделно сърце“ и пълна отдаденост на душепастирската служба за Христос. Между мисията на свещеника и неговото лично благополучие няма противоречие. Свещенството е „драгоценен дар“. То е като поема, драма, мистерия. То предлага постоянно поводи за откриване и удивление. Душепастирската грижа не е в противоречие с личното благополучие на свещеника, а е „обединяващ елемент“ в неговия живот. Нейното начало е постоянната вътрешна връзка с Христос в молитвата, която дава сили за отдаване и посвещаване на целия живот на енорията и общността.

+++ При посещението си в Милано папа Бенедикт XVI посети Миланската скала, където в негова чест бе изпълнена Деветата симфония на Бетовен (1770-1827) с диригент Даниел Баренбойм. В неделя той закри Световната среща на семействата с тържествена литургия на открито в присъствието на над един милион вярващи.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1464)
юли 2012 г.

Евро 2012

„Евангелието на спортиста и запаянното“ по полските стадиони

Църквата в Полша участва с богата програма на европейския шампионат по футбол, за да може голямото спортно състезание да бъде изживяно като духовно събитие. Това заяви кардинал Казимеж Нич, архиепископ на Варшава, който се обърна към католиците в страната „християнски да посрещнат гости и участници“ и да демонстративно „общия дух на вярата“ в черквите, където тифозите от различни страни са обединени от молитвата. Футболните мачове бяха съпроводжани от литургични чествания на различни езици и църковни обреди, а около всеки стадион бяха на разположение молитвени зони. В Краков и Познан бяха публикувани информационни брошури с програмата на шампионата и литургичните чествания с обозначение на местата за молитва. На Националния стадион във Варшава бе подготвен специален мултирелигиозен параклис за вярващите от различните християнски деноминации и религии. За католиците бяха предвидени и изповедални на различни езици. Епископската конференция на Католическата църква в Полша бе подготвила различни публикации за Евро 2012, сред които изпъкват „Евангелието на спортиста и запаянното“ и сборник с мисли на блажения Йоан-Павел II за спорта. Подготовката за Евро 2012 премина и на академично ниво - с катехизис за студенти, насочен към коректната интерпретация на големите спортни събития и християнския дълг за приемане на другия. На разположение бе и уебстраница за чуждестранните запаянковци, в която бяха посочени на различни езици обозначенията на маршрутите, храмовете, местата за молитва и литургичните чествания.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Ново посветяване при сестрите евхаристинки

От сгр. I

тургии в параклиса на дома, където намирах утеха при Бог и можех да събирам силите си. В дома също така живеяха и няколко сестри от Конгрегацията на обожателките на драгоценната Кръв Христова (Anbeterinnen des kostbaren Blutes Christi). По-близкото ми общуване с една от тях, сестра Аугуста Феслер, постави ново начало в мен, а именно - да мисля как да открия присъствието на Исус Христос в моя живот.

В малкия параклис за обожаване в отделението на сестрите аз се срещнах и запознах с Исус Евхаристия. Всяка петъчна вечер сестра Аугуста и още няколко жени имаха едночасово или дори по-дълго обожаване под формата на благодарение и хваление на Бог и тишина. След сърдечната покана започнах и аз да се присъединявам и така постепенно се научих да отварям сърцето си пред Бог и да разговарям с Него като с най-близък приятел. За един човек, който макар и кръстен (кръстена съм в Православната църква)

през целия си съзнателен живот не е успял да изгради своята християнска самоличност, едно такова случване се превръща в истинско новородение. Душата преминава през сложните лабиринти на много ЗАЩО и КАК, четете, размишлява, наблюдава примера на посветен живот, който й се открива, разгръща Светото писание и търси себе си сред всичко това. Едно несигурно пътуване в себе си, за което никак не може да се каже, че е гарантирано с успешен край.

Това, за което желая да благодаря на Исус в днешния ден - девет години по-късно, като сестра евхаристинка, е, че Той ме привлече до онова най-кратко разстояние между Неговата и моята душа, което се нарича любов. В онези моменти на обожаване, стоейки само на един метър от Светото причастие, аз плувах в Неговия любящ поглед и Той благославяше целия ми живот. Исус Евхаристия докосваше всяко кътче в душата ми и я променяше, независимо как

аз тогава осъзнавах и приемах това. Неговото тайнствено действие в мен пося семенцето на вярата, хранеше го, осветляваше го, стопляше го, разполагаше го във всепопулярна почва и го повика за живот. Скритият Бог в Светото причастие е знаел какво иска за мен и как щеше да го постигне. Той вършеше Своето голямо малко чудо в моя мъничък човешки живот...

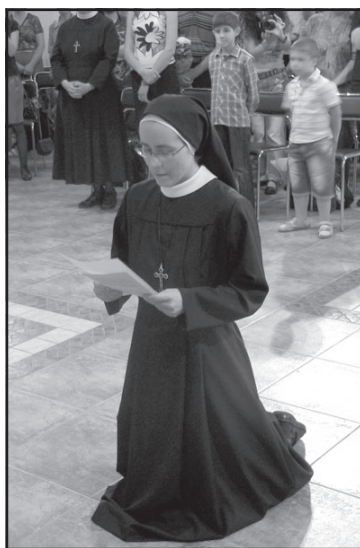
Няколко месеца по-късно в същата година (2003) в ръцете ми „случайно“ попадна програмата за един международен конгрес на „Кирхе ин Нот“, който щеше да се състои в Аугсбург. Разглеждайки я, изненадващо видях българско участие от страна на Об-

Параклисът в „Йозефсхайм“

ществото на сестрите евхаристинки, намиращо се в София. Тогава, въодушевена, помолих тези, които щяха да посетят конгреса, да се срещнат със сестра Максимилиана Пройкива - името, което видях в програмата, и да я помолят за телефон и адрес, за да можех, когато се завърна в България, да намеря мястото и хора, където да продължа да практикувам вярата си.

С наближаването на датата на приключване на трудовите ми отношения с работодателя в Германия в мен растеше безпокойството, че завръщайки се в родното си място, щях постепенно да загубя дара, който Бог ми подари - вярата. Защото в Благоевград, където съм родена и израснала, няма католическа общност, а и никой от моето обкръжение не практикуваше християнството си. Когато споделях това свое притеснение със сестра Аугуста, думите й ме успокояваха: макар да не знаехме плановете на Бог, сигурното бе, че това, което Той ми даряваше то-

Ден на първи монашески обети - 17 юни 2012 г., храм „Блажен папа Йоан XXIII“

гава, щеше да ми помага за пътя напред - какъвто и да беше той. В такъв фон на вътрешна несигурност относно бъдещето на мой живот във вярата попадналата в ръцете ми визитна картичка на Обществото на сестрите евхаристинки беше подарък, на който и двете със сестра Аугуста дълго не можехме да се нарадваме. Това се превърна в моята единствена надежда за бъдещето...

През лятото на 2004 г. с раница на гърба крачех по булевард „Цар Борис Трети“, слязла от автобуса, пътуващ от Благоевград за София, с радост и въодушевено любопитство - какво щях да намеря на този адрес, който така грижливо и от дълго време пазах в тефтера си, често взирайки се в написаното на визитната картичка, сякаш търсейки в него единствената сигурност на живота си - волята на Бог за мен.

Булевард „Монтевидео“ 15, манастир „Сестри евхаристинки“ - това днес е моят дом, домът, в който Исус Евхаристия ме бе поканил още преди девет години, но трябваше да извърви с мен един продължителен и нелек път, докато го намеря. Благодаря Ти, мили Исусе, за безграничната Твоя доброта към мен, за нежното Твое търпение и за Твоето доверие в мен. Ти довърши Светото дело на любов - семенцето покълна и ражда вече първи плодове в Твоята евхаристична градина...

Сестра Мария Йосифа ИСУСОВА, евхаристинка

Австрийските епископи публикуваха декларация за етиката на живота

В своя подробна декларация за етиката на живота, публикувана в четвъртък, 21 юни, Епископската конференция на Католическата църква в Австрия настоява да не се отричат множеството етични, здравни и психологически проблеми, свързани с репродуктивната медицина. Не трябва да се оправдава всяко средство, за да се избегне разпространеното днес безплодие. Трябва да се отхвърлят ин витро фертилизацията и предимплантационната диагностика, казват в заключение австрийските епископи на своето лятно заседание в Марицел. Те отправят сериозни упреци и срещу изкуственото оплождане в случаи, в които „правото на децата да имат баща и майка“ не е взето под внимание още от самото начало.

Заради сложността на темата и премълчаваните до голяма степен проблеми епископите настояват за широк обществен дебат по най-сериозните етични и правни въпроси, възникващи от репродуктивната медицина. „Тук винаги трябва да става въпрос за достойнството на човека, но като се има предвид специално доброто на детето.“

Епископите излагат подробно своите позиции в декларацията. Те сочат първо „предизвикващите тревога признаци за общо увеличаващо се безплодие“, поради което за съжаление горещото желание на много двойки да имат дете остава неудовлетворено. Епископите изказват дълбоката си връзка със загнетите от този проблем и същевременно апелират към науката и политиката да не си затварят очите пред този процес, а да търсят сериозно проблемите за него.

Не може да се оправдава обаче всяко средство, за да станеш родител, смятат твърдо епископите. „Точно когато се касае за живота на хора, се налагат най-високи правни и етични стандарти, произтичащи от уникалността на личността и достойнството на човека.“

Епископите отхвърлят оплождането извън майчината утроба (ин витро) като „морално неприемлив метод“. При създаването на един човек като „подобие на Бог“ трябва да се запазят любовта и уважението към живота. Методът води до голям брой „излишни ембриони“, до многоплодни бременности и преждевременни раждания. Често срещу многото близнаци се реагира с „целенасочено

убийство на едно от заченатите деца“. Потърпевшите жени са подложени на хормонално лечение, отношенията между съпрузите страдат от разочарования и от регламентите по време на процеса на изкуственото оплождане. Всички тези отрицателни проблеми са „източници на огромно страдание“, казват епископите.

Те предупреждават, че новите възможности на техниката постоянно „подкопават уважението към живота“ - например предимплантационната диагностика, при която ембрионът се изследва, преди да бъде пренесен в утробата на майката. „Възможността за селекция при изкуственото оплождане има тежки последици.“

„Вместо принципно да се изпълни пламенното желание на родителите да имат дете, те биват принуждавани да приемат само тези деца, които имат определени характеристики.“ Общественият натиск за очакване на „перфектни“ деца се покачва. Държавата не може да прехвърля върху отделния човек, респективно върху родителите, отговорността за тези евгенични мерки (б. р.: евгеника - социална философия и приложна наука, която отстоява подобряването на човешките наследствени белези чрез различни форми на вмешателство в човешката популация).

Епископите са ясно против и по отношение на създаването на деца с „чужди“ яйцеклетки, респективно сперматозоиди. Използването им води до „разделяне на родителството“, при което ще трябва да се прави разлика между генетична/биологична и социална/законна майка, съответно и между генетичен и социален/законен баща.

При хомосексуалните двойки още от самото начало съзнателно се приема, че детето не може да расте заедно с баща и майка. Има съществена разлика, изтъкват епископите, от случаите, при които се създава подобно положение, причинено от неблагоприятни обстоятелства - например при самотните родители, на които се оказва възможно най-добра подкрепа, защото те носят огромна отговорност и трябва сами да се справят с трудни ситуации. „Но самите те не смятат тази форма за идеална“, подчертават епископите.

В декларацията се казва, че детето има право да има баща и майка и това право трябва да се защитава. Възможността да растат с баща и майка дава на децата съществена ориентация например за съвместното съществуване на половите и е от съществено значение за формиране на идентичността.

По www.Catholic-news.bg

Панските гвардейци помогнаха на пострадалите от земетресението в Емилия Романя

„Инициативата за помощ на населението на Емилия Романя, поразено от земетресението, бе спонтанен жест на милосърдие и солидарност“ - с тези думи полковник Кристоф Граф, заместник-командир на Корпуса на швейцарските гвардейци, описва необичайната им четиридневна хуманитарна мисия в Емилия Романя.

Към Северна Италия - в градовете Карпи и Мирандола, се отправили 20 швейцарски гвардейци. Те се възползвали от временното отсъст-

вие на Светия отец, който бил на апостолическо посещение в Милано. Инициативата дошла от епископа на Карпи монс. Франческо Кавино, който преди време бил на работа в държавния секретариат на Ватикан. 20 гвардейци изпълнявали някои от тежките работи като например охраната на територията около болницата. „Помощта за пострадали от земетресение е непознат за швейцарците опит“, казва полковник Граф, уверен, че тези дни ще се помнят дълго от

неговите подчинени. А и ползата за тях ще бъде много голяма: „Това ще ги обогати; това е най-ползотворното прекарване на свободното време за двете години в швейцарската гвардия.“

Гвардейците изцяло споделяли живота на местните жители, като нощували с тях в палатките и автомобилите. Полковникът уточнява, че дните, прекарани в Емилия Романя, са доброволен жест на гвардейците, които си взели отпуск за своя сметка.

По www.catholic-news.bg

„Премъдростта си съгради дом“ (Пр. 9,1)

От сmp. 1

епископ Христо Прошков заедно с отците Петко Вълв и Сречко Римац отслужиха тържествена архиерейска литургия. Сестри евхаристинки, сестри на Майка Тереза от Калкута, много приятели и вярващи дойдоха да споделят с нас неизказаната ни радост. За пръв път новият храм се изпълни с благоуханието на тамян, с литургични песнопения и с Божието евхаристично присъствие. Каква благодат за всички нас! „Премъдростта си съгради дом, издяла седемте му стълба“, казва книга Притчи Соломонови (9, 1). Така можем да си кажем и ние сега: „Ето, Божията Премъдрост си съгради дом, издяла седемте му стълба, закла жертвата, размеси виното...“, отслужи литургията на Любовта Си при нас!

Да, както каза в проповедта си монс. Христо Прошков: „Свети Дух има вече Свой дом“, Свети Дух, Който е „вътрешността“ на Бог, Който е Неговата мъдрост и любов, си съгради дом между нас, но и вътре в нас! Защото това събитие се случи именно на празника, когато Свети Дух слиза в нас, за да си съгради дом в нашите души. Този, Който е Светостта на Бог, идва в нас, за да ни изпълни със Своята святост, за да ни освети. Този, Който е Любовта на Бог, слиза в нашите сърца, за да ги преобрази в Божията любов. Този, Който е създал в утробата на Мария най-великолеп-

ния храм Божии - Христовото човечество, слиза сега в нас, за да ни направи свят храм на Бог, синове в Сина, чеда на Отца и наследници

бето! О, това Небе, този дом на Отца е в центъра на нашата душа! Когато сме в най-дълбокия център на душата си, ние сме в Бог! Не е

зи безкрайна Любов, която ни обгръща и иска да ни направи съучастници още тук, на земята, в цялото Си блаженство. Цялата Троица обитава в нас, цялата тази тайна, която един ден ще съзерцаваме в небето“, казваше още блажена Елисавета на Света Троица. И на друго място: „Ето че Свети Дух те избра за Свой храм. Ти вече не си принадлежиш и в това е твоето величие.“ Ние вече не си принадлежим!

Нашият нов храм е вече не само една сграда, включена в тази на манастирската обител, той е вече дом Божии! Той принадлежи на Бог, стана Негово жилище! По същия начин и ние, кръстените, не си принадлежим вече, ние сме „дом Божии“ и трябва да живеем така, сякаш в нас наистина има един олтар, на който непрекъснато се поднася на Отца в огъня на любовта на Свети Дух Светият Агнец, Възлюбеният Син. „Премъдростта си съгради дом, издяла седемте му стълба, закла жертвата, размеси виното...“ В нас има едно постоянно жертвоприношение, една постоянна литургия, защото ние сме „храм Божии“, а храмът Божии е място на жертвоприношение и на възхвала на Бог. Нека тогава да се предадем изцяло на Свети Дух, божествения гост на нашата душа, за да направи от нас истински храмове, чисти, достойни, изпълнени с Неговото присъствие, с възхвала на Бог, с една постоянна духовна евхаристия. Той може да го стори, Той иска да го стори, Той именно затова идва в душите ни, за да го осъществи! И тогава всеки от нас ще може да си каже: „Свети Дух има вече Свой дом... и този дом съм аз!“

Кармил „Свети Дух“ - София

на Царството. Даваме ли си сметка за това, което става на всяка Петдесетница, при всяко наше причестяване? Премъдростта си съгражда Своя дом в нас, издяла седемте стълба на Своите дарове, с които ни обогатява, за да може в нас да живее постоянно Пресвета Троица така, както живее на небето. Блажена Елисавета на Пресвета Троица, млада кармитка от Дижон, Франция, починала на 26 години, покосена от Адисоновата болест, дори казва за душата, че тя е „небе“, защото в нея живее Пресвета Троица. Да, душата е небе, тя е дом на Бог: „Нашият живот е в Не-

ли лесно това, не е ли утешително?“ И това небе, този дом има един скъп Гост, Който идва в нас, за да живее с нас, за да живее в нас и за нас: това е Свети Дух, самата същност, самата вътрешност на Бог. Той е това лице от Света Троица, Кое-то макар и да е най-малко познато за нас, ни е всъщност най-близо от Трите лица, защото идва като първо в нас, за да ни направи жилище за Отца и Сина. Той е Този, чието лице най-малко познаваме и Който въпреки това оформя нашето вътрешно свръхестествено лице. Свети Дух! Любовта на Отца! „Това е Любовта, та-

Заедно в радост и бега

От сmp. 1

донякъде с религиозните знания и вярвания на хората. Като оставям настрана другото, влязло в лъча на прожекторите и излязло оттам по печатни и електронни медии: икономическата и финансовата криза, кражбите, екзотичния живот на нашия т. нар. елит, предстоящото и винаги стоящо на дневен ред поскъпване на това и онова (все за наше благо), проблемите със и около белите престилки (лекарите), европейското по футбол... Сред толкова парещи теми - че и градусите навън са много - какво ли го интересува читателя семейството!

Има ли смисъл изобщо да пиша по тази изтъркана тема... Май особен смисъл няма, но ще се опитам, докато всички не сме се юрнали по гей парадите и не сме оставили „прокреативната“ семейна работа в ръцете на съвременните алхимици, готови винаги да забъркват съвършени хомункулусчета.

От време оно

Нашите прадеди са си дали сметка, че управлението на една общност е по-лесно и успешно, когато тя е съставена от сплотени по-малки общности - мъж, жена, деца, т. е. семейство. Икономически и организационно погледнато от днешна гледна точка, решението е било правилно. Коя фирма е по-успешна - тази ли, която непрекъснато се дели, променя състава си, фалира или се преименува? Семейството не е фирма, ще възрази някой. Фирма е! Но с идеална цел. И то „произвежда“ продукт, и то какъв продукт! Децата, които ще градят бъдещето и ще създават също де-

На сmp. 6

5 ИСТИНА VERITAS Брой 7 (1464) юли 2012 г.

Папа Бенедикт XVI поздравя „Каритас“ - Русе, за 20-годишния юбилей

От сmp. 1

нас от самото ни създаване, които ни подкрепяха през годините и продължават да ни подкрепят в реализирането на нашата мисия. Приветствия към участниците отправиха още областният управител на област Русе Стефко Бурджи-ев, който отбеляза приноса на „Каритас“ - Русе, в развитието на социалните дейности и услуги в града и региона, и г-н Димитър Наков, заместник-мет на община Русе.

Скъпи гости на конференцията бяха представителите на „Каритас“ - Швейцария, „Каритас“ - Франция, и „Каритас“ - Испания, както и заочно присъстващите „Реновабис“, „Каритас“ - Германия, „Каритас“ - Амброзиана, и Католически

служби за помощ - CRS. Те представиха от първо лице своя опит в изграждането на благотворителността в България в годините от 1992 до 2012. В изказванията си обрнаха специално внимание на пътя, извървян в партньорство с „Каритас“ - Русе, на научените уроци от двете страни и на постигнатите резултати за 20-те години благотворителност, любов и развитие, споделени с българското общество.

Втората част на форума беше водена от генералния секретар на „Каритас“ - България, Емануил Паташев и беше посветена на българския опит в развитието на благотворителността, за който говориха представители на държавната и местната власт, на БЧК,

на УНИЦЕФ и на други неправителствени организации.

Празникът продължи с хепънинг в Парка на младежта, на който бяха поканени всички наши партньори, всички хора, за които работим, нашите доброволци, сътрудници, съмишленици и гражданите на Русе. Алеите привличаха с цветните картини, рисувани от деца от цяла Северна България, както и с прекрасните керамични произведения на децата от Дневния център за деца с увреждания „Милосърдие“. Дърветата бяха превърнати в стативи, представящи

„Историята на „Каритас“ - Русе, в документи, статии и снимки“. Специално място беше отделено и за поздравителните адреси, които получихме за нашия рожден ден, между които от името на кмета Пламен Стоилов, от председателя на ДАЗД Калин Каменов, от клуб „Отворено общество“ - Русе, от Агенцията за социално подпомагане, от ръководствата на училищата, с които работим, от наши чуждестранни партньори, доброволци и др.

Като истински рожденик „Каритас“ - Русе, почерпи своите гости с парче вкусна торта. Огромният сладкиш беше разрязан от г-н Минчо Минчев, председател на УС на „Каритас“ - Русе, и от г-н Валтер Леч, представител на „Каритас“ - Швейцария, с пожелания за успех и вдъхновена работа и занапред в полза на най-нуждаещите се членове на нашето общество, вслушани в благослова на папата.

Светломира СЛОВОВА, „Каритас“ - Русе

Двоен празник

От стр. 1

Още в навечерието, в петък от 18 ч. в храм „Света Троица“ бе отслужена тържествена литургия. В 21 ч по традиция нашият домакин отец Роман Котевич направи вечерно бдение в параклиса, посветен на Света Богородица от Малко Търново, и пред иконата, която се ражда вече десет години на своето коронясване лично от вече блажения папа Йоан-Павел II.

Разбира се, най-тържествената част започваше сутринта. Както винаги отец Роман от ранни зори беше в Божия храм, за да подготви до най-малки подробности архиерейската литургия, отслужена от епископ Христо Пройков в съслужение с отците възкресенци Михаил и Войхех, със салезианите Георги, Антон, Петър, Ярослав, с отец Ярослав - ка-

пуцин, с отец Даниел - успеенец, с отец Сречко - кармитанин, и с отците Благовест, Петко и Йоан. Храмът се изпълни и от гостите, дошли от Бургас, Ямбол и София. А най-отдалеч - от Полша, бе дошъл отец Войхех Фарон с малка група младежи специално за този повод. Както винаги черквата се изпълваше от песнопенията на малкотърновските гласове. След литургията епископ Христо Пройков поздрави юбиллярите - всички енорияши, а след него проф. Светослав Елдъров направи исторически обзор на събитията от преди 150 г., като отбеляза личния принос на много хора от Мал-

ко Търново, важни за Католическата църква в България и за самата държава.

Накрая присъстващите се насладиха на изпълненията на дамския хор „Прима“ от Поморие с диригент Анета Данаилова.

След честването на входа на храма епископ Христо Пройков освети паметна плоча, която да запечата това събитие.

В Малко Търново всичко е малко и точно затова е ценно!

И-В

Заедно в радост и бега

От стр. 5

ца. И Христос идва на земята в семейство, а не с гръм и трясък; първото му чудо е на сватбата в Кана Галилейска - когато се създава семейство; едни от последните му думи на кръста са пак свързани със семейството - жено, ето син ти; а на него: ето майка ти. И не е никак изненадващо, че самата Църква се възприема като Божие семейство.

Различни семейства - една голямо семейство

Така се почувствахме ние - членове на едно голямо семейство, когато католици ни посрещаша в дома си, за да пренощуваме, и когато ни гощаваха; когато заедно с десетки хиляди вървахме по улиците на Милано и по алеите в Северния парк на града към срещата и литургията с папата; когато майки и бащи бутяха колички или носеха на рамене децата си с усмивка и готови за добронамерена приказка с абсолютно непознати, когато...

И ни се стори съвсем естествено синът от едно италиан-

ско семейство да дойде с нас, за да ни разкаже по-подробно за Миланската катедрала и да ни разведе из миланските забележителности. И да ни посрещнат като стари познати на бдението, посветено на семейството, което се провежда в черквите на Миланската епархия. И да ми дадат нотите на химна на Световната среща на семействата само като казаха, че съм от българската група за срещата.

И ни беше приятно уредникът на музея на папа Йоан XXIII - българския папа, в Сото ил Монте, родното място на Анджели Ронкали (където бяхме заедно с поклонниците от Никополската епархия), да ни говори подробно за жизнения му път. И още по-приятно бе да слушаме как словоохотливият 97-годишен секретар на папа Ронкали архиепископ Лорис Каповила рисуваше главно българската история от миналия век през очите и от дневника на Йоан XXIII. Свързах нашето „семейно“ поклонничество с една от ста-

На стр. 7

Още един поглед

150 години енория „Света Троица“ в Малко Търново

Енория „Света Троица“ в Малко Търново празнува своята 150-годишнина - 150 години славна история на светилник на вярата и културата в Странджа планина. Енория с огромен принос за образованието и възхода на китното ни градче.

На 8 юни 2012 г. храмът - достойно подготвен, посрещна първите си гости - свещеници от всички енории на Католическата екзархия заедно със своя епископ Христо Пройков.

На следващия ден, 9 юни, храмът се изпълни от енорияши, гости от енориите на Ямбол и Бургас, много приятели и граждани на Малко Търново. Празникът бе споделян и от кмета на община Малко Търново Илиан Янчев.

Тържествената литургия, водена от епископ Христо Пройков в съслужение с още 12 свещеници, развълнува душите и разтуптя сърцата на всички в храма. В прочувствената проповед монсеньор Пройков благодари на всички свещеници, монаси и монахини, които са създали енорията, които усърдно са работили за нейното запазване и укрепване през най-мрачните и тежки години за католиците от източен обред. Никой не е забравен и нищо не е забравено. След литургията епископ Христо Пройков откри възпоменателна плоча, която да напомня на бъдните поколения славната история на общността.

Специално дошлият за празника проф. Светослав Елдъров изнесе беседа за създаването и развитието на енорията, за борбите и успехите на присъединените католици, за големите родолюбци, намерили начин да слушат Божието слово на майчиния ни, български език. Проф. Елдъров не пропусна да отбележи, че тук посятото семе на вярата е дало богат плод. От тази енория излязоха достойни, високообразовани и ерудирани свещеници, монаси, монахини, които са развивали будителска

дейност в храма и в училището. Припомни и славните страници от историята на Католическата кооперация в Малко Търново, на църковните дружества, на драматичната борба за построяването на настоящата черква. Наблегна на съдбата на големия род Гаруфалови, дал много свещеници, революционери и монахини и отгледал епископ Йоан Гаруфалов. Епископ Гаруфалов започнал служението си като свещеник в град Одрин, където спасява 150 българи при реокупацията на Одрин от турската войска - осигурява документи и транспорт и с големи перипетии през Истанбул ги предава живи и здрави на българските власти във Варна. Йоан Гаруфалов - свещеник, директор на малкотърновското католическо училище, голям родолюбец и будител, а последните 10 години от живота си води като епископ Източнокатолическата църква в България.

Една 150-годишна история не може да бъде разказана за 40 минути или в две страници, но ние всички отдаваме заслужена почит на всички отци, монаси и монахини, оставили значима следа в живота на енорията, на нашия град и целия район на Странджа планина.

Развълнуван, отец Роман поздрави всички енорияши и гости, благодари на епископ Христо Пройков, на всички свои събратя и на всички свои енорияши за годините, в които заедно са поддържали и поддържат и днес огнището на вярата в енория „Света Троица“ - Малко Търново.

Празникът завърши с концерт на хор „Прима“ от Поморие с ръководител Анета Драгнева. С прекрасните си църковни песнопения хористките от Поморие развълнуваха сърцата на всички присъстващи.

Незабравим ден, за който с признателност и молитвено казваме:

Бъди благословен, Господи!
Керка ДИМИЕВА

Посланията на Владимир Гика - актуални за нашето време

Книгата „Мисли, следващи дните“ на Владимир Гика е не-обикновена с това, че наред с кратките, дълбоки мисли, всяка от които може да провокира дни наред размисли, ни запознава с някои от неговите проповеди, както и с една евангелска мистерия.

Епископ Гика е феноменална личност. (Подробности за живота му научаваме от предговора на книгата от преводача й Тони Николов.) Безпрецедентно е ръкоположението му на 7 октомври 1923 г. в Париж - едновременно по източен и западен обред, последвано от специално разрешение на папа Пий XI да изповядва, проповядва и да служи литургия по целия свят и по всякакви обреди. Наред с това епископът е интересен писател-мислител. Своя литературен и артистичен талант Владимир Гика разгръща след Първата световна война в Париж, където кипи оживен интелектуален живот със засилен интерес към християнството. Така импулс за литературно-религиозното му творчество става не само християнството, но цялостното влияние на интелектуалците от кръга му още преди да бъде ръкоположен, а те са все прочути имена - Пол Клодел, Франсис Жам, Франсоа Мориак, както и философите Николай Бердяев, Лев Шестов и др.

Почти във всички текстове се забелязва отношение и обръщане към съкровената интимната душевност на личността - нашето вътрешно „аз“. Мислите разкриват неразривната ни връзка с Бог, която сме предопределени да търсим.

При събирането и подреждането на тези кратки мисли в книга Гика се придържа към формата на Паскал, но при

епископ Владимир текстът следва една разпокъсана форма, която е в съзвучие с духовните лутания и колебания на читателите. Този начин на изложение явно е търсен от автора, който предполага спонтанния усет на читателя да чете книгата не на един дъх и по-ред, а постепенно, дори с големи паузи и осмисляйки прочетеното нееднократно.

В частта „Последни свидетелства“ са публикувани мисли на автора, събрани от брат му след смъртта му, които по всяка вероятност са били предназначени за голяма творба. Все пак това остава само предположение. За разлика от мислите в първата част на книгата тези са подредени по теми (вероятно от издателя), като заглавието на всяка представява въпрос, а отговорите са последващите мисли.

Петте проповеди на епископ Вл. Гика предполагат добро познаване и практикуване на християнската набожност. Те се разбират от читателя толкова по-добре, колкото по-ясно и точно четящите могат да осъществят в съзнанието си континуитет на психологическите състояния на човешката душа с нравствените и философските категории. В този смисъл проповедите му изискват задълбочен и внимателен прочит и размисъл. Но четенето на проповедите увлича поради богатия емоционален изказ и силен религиозен заряд, изразен чрез образен език точно и картинно.

Евангелската мистерия „Прелюбодейката“ е изградена върху текст от Йоан 8, 3-11. Драматизацията на този откъс се отличава с пълнотата и реалността на образите. Тук прозира и талантът на автора в

композицията на диалога - едно от важните качества на драматурга. Въпреки основния стремеж на Гика - да разсъждава върху категориите „библейски закон“ и „грех“ - разбирали в светлината на Христовата доктрина, статичността, предполагаща драматургията, е избегната и заместена от остър динамизъм на творбата. Образът на съпруга на прелюбодейката е пълнокръвнен, носи даже името Самуил. Той се колебае между дълбоката си вътрешна драма и чувството за чест според закона. Признава човешката греховност, личната си греховност и търси прошка. Появата на Спасителя в съдбовния момент извиква в душата на унижения съпруг и тълпата ясно съзнание за греховността им. Прелюбодейката жена, ужасена от греха си, и съпругът й се докосват до една от най-важните христови истини, осъзнават я дълбоко в души-те си и вече са с една крачка по-близо до христовата вяра. Последните Христови думи „Иди си и недей вече грехи“ са осмислени от автора като откъсване от материалното, защото в края на първо действие жената не се прибира вкъщи, както може да се приеме на пръв поглед, а се сбогува с мъжа си и го напуска, за да следва Христос. В епилога е представена сцената с разпъването на Христос и всички събития, настъпили веднага след края на земния живот на Спасителя.

В края на книгата е публикувана биографията на епископ Владимир Гика.

Книгата е дело на издателство „Комунистас“ 2012 г.

Майя ХИЛДЕГАРД

6

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1464)
юли 2012 г.

Едно духовно зареждане

Блажени Йоан XXIII, моли се за нас!

На срещата с папа Бенедикт XVI осъзнахме, че нашите страхе и проблеми, които имаме, са същите страхе и проблеми, които имат всички семейства, независимо от коя точка на света са. Виждайки всички тях, сърцата ни се изпълниха с радост, че сме част от едно голямо семейство. Чрез съветите си папата ни даде кураж и надежда, че можем да се справим с трудностите, уповавайки се на Бог, и да не се страхуваме от думата „ЗАВИНАГИ“ в брачните обещания. Папата ни разкри истинския смисъл на думата „празник“. Трябва да ценим празника като празник, а да не го свързваме само с ядене и пиене. Празник е тогава, когато сме заедно със своето семейство, и трябва да се научим да ценим тези моменти. Моменти на празник - моменти, които ни правят по-добри, моменти, които ни доближават до Бог.

съм се срещал, това, което вие сте ме научили, винаги ме е водело и помагало в трудните моменти“ (обръщение към родителите му).

Тук разбрахме какво наистина означава изразът, че семейството е малката Църква. Не величествените стени правят Църквата, а многото семейства - малки Църкви, събрани заедно, изграждат живата Църква. Колкото и величествен да бъде построен един храм, ако я няма живата Църква, то там го няма и Бог. „Защото там, където са събрани двама или трима в мое име, там съм и аз.“

Ако в семейството липсва любовта, тази любов, която те кара да поставиш желанията на другите пред своите, то не можем да говорим, че има истинско християнско семейство. Слушайки за голямата любов, която е изпълвала дома на Ронкали, се надяваме и ние с Божията помощ да създадем поне донякъде такова любящо и щастливо семейство. Независимо от голямата бедност и лишенията, не е изгубена вярата в Бог.

Ако в семейството липсва доверието между съпрузите, между родители и деца, ако я няма любовта, то тогава го няма и семейството.

Надяваме се като бъдещо християнско семейство да можем да се възпитаваме взаимно и да възпитаваме нашите деца в християнските ценности, в любов към Бог и любов към ближния.

Вечерта след всичко преживяно заспахме с усмивка на лице. В съзнанието си виждахме като на лентата всички щастливи моменти, които преживяхме, виждахме лицата на добрите хора, които ни помогнаха и ние да бъдем там и да се почувстваме част от това голямо християнско семейство. Сърцата ни бяха изпълнени с толкова радост, че няма думи на света, които да я опишат. Ние знаем, че това, което преживяхме, няма как да се повтори, както водата на една река никога не минава два пъти през едно и също място. Но след всичко преживяно ние получихме една нова мечта - мечта да можем да създадем едно добро и любящо семейство, което силно да обича и да търси Бог.

Благодарим ти, Боже!
АЛБЕНА и ПАВЛИН,
енория „Света Ана“ -
с. Малчика

Три дара от Бог

Проповед на папа Бенедикт XVI на неделната литургия, 3 юни

Уважаеми събрата, изтъкнати управляващи, скъпи братя и сестри,

Това е необикновен момент на радост и общение - това, което живеем тази сутрин, отслужвайки евхаристийната жертва. Една многобройна общност от вярващи от различни народи, която се е събрала около Наследника на свети Петър. Тя представлява ярко образа на Църквата - една и вселенска, основана от Христос и плод на тази мисия, която - както чухме от Евангелието - Исус повери на Своите апостоли: да отидат и да научат всички народи, „като ги кръщавате в името на Отца, Сина и Светия Дух“ (Мт. 28, 18-19). Поздравявам с обич и признателност кардинал Анджело Скола, архиепископ на Милано, кардинал Енио Антонели, председател на Папския съвет за семейството - основни сътрудници за осъществяването на VII световна среща на семействата, както и техните сътрудници, викарийните епископи на Милано и всички други архиереи. С радост поздравявам всички присъстващи власти. А моята сърдечна прегръдка е отправена най-вече към вас, скъпи семейства! Благодаря ви за участието!

Във второто четиво апостол Павел ни припомня, че в кръщението сме приели Свети Дух, Който ни обединява с Христос като братя и ни свързва като синове с Отца, тъй че можем да казваме „Ава! Отче!“ (вж. Рим. 8, 15. 17). В кръщението ни е даден кълн за нов живот, божествен живот, който трябва да развиваме до окончателното му изпълнение в небесната слава. С него са ни направили членове на Църквата - на Божието семейство, „sacrum Trinitatis“ (светилище на Пресветата Троица - б. пр.) - както го определя свети Амврозий,

народ - както учи II ватикански събор, чието единство произхожда от единството на Отец, Син и Свети Дух“ (Конституция Lumen Gentium, 4). Литургичното тържество на Пресвета Троица, която честваме днес, ни приканва да съзерцаваме тази тайна, но също така ни подтиква към ангажимента да живеем в общение с Бог и помежду си по модела на Света Троица. Ние сме призвани да приемем и предадем истините на вярата; да живеем във взаимна любов и в любов към всички, споделяйки радости и скърби, учейки се да искаме и да даваме прошка, ценейки различните дарования под ръководството на пастирите. С една дума, поверена ни е задачата да изграждаме църковни общности, които да бъдат все повече едно семейство, които са способни да отразяват красотата на Светата Троица и да евангелизират не само чрез словото, а бих казал и чрез „заразяване“, чрез силата на живяната любов.

Семейството, основано върху брака между мъжа и жената, е също призвано както Църквата да бъде образ на единия Бог в три лица. В началото „Бог създаде човека по Свой образ, по Божий образ го сътвори; мъж и жена ги сътвори. И благослови ги Бог, като им рече: плодете се и множете се“ (Битие 1, 27-28). Бог сътвори човека мъж и жена с равно достойнство, но с техните лични и допълващи се характеристики, та да бъдат двамата дар един за друг, да се ценят взаимно и да създадат една общност на любов и живот. Именно любовта прави от човека истински образ на Света Троица, образ на Бог. Скъпи съпрузи, живеейки брака, вие не си дарявате нещо или някаква дейност, а целия живот. И вашата любов е плодотворна на първо място за вас самите, защото желаете и вършите добро един другиму, изпитвайки радостта да получавате и да давате. Тя е плодотворна и в щедротото и отговор-

В следващите редове ще се опитаме да разкажем какво изживяхме по време на нашето поклонничество в Милано. Трудно ни е да опишем с думи преживяното, защото това, което почувствахме със сърцата си, няма как да бъде изразено с думи. Духът, който изпълваше местата, които посетихме, няма как да се измери и да се опише.

Едно от местата, където почувствахме, че вярата сякаш се носи из въздуха и едни топли бащински очи ни гледат отгоре, беше родната къща на блажения Йоан XXIII. Слушайки през колко трудности е преминал, се замислихме колко незначителни са проблемите, на които обръщаме толкова голямо внимание. Когато слушахме посланията на папата към християните, това, което ни докосна най-силно, е, че човек се изгражда като личност първо в семейството. Там научава първите най-важни неща, които ще му бъдат опора през целия живот. Както е казал блаженият папа: „Колкото и езици да говоря, колкото и места да съм посетил и с колкото и различни хора да

Заедно в радост и беда

От стр. 6

ите в този архиепископски дом-музей на папа Ронкали - в нея бяха наредени панделки, изпратени от признателни семейства, които са придобили деца чрез небесното застъпничество на блажения.

(Панделките у нас не са много на мода. Мнозинството предпочита по-твърда валута - за процедурата ин витро. Е, какво от това, че ще бъдат убити няколко ембриона. Нали и двете страни са доволни - единият взел пари, а другият получил бебе. А поповете каквото щат да говорят.)

Като слушах леещото се

слово на Каповила, си помислих, че не би било лошо да се изпрати наш човек да го записва, когато посреща групи и ги просвещава за делата на блажения български папа. Дори думите му да не са пряко свързани с българската история, то те са пряко свързани с личността на този папа, живял десет години в българския „климат“.

Може и да не е скучно

Видяхме и че предварителната подготовка, колкото и да е досадна, е път към добре премерено сближаване на човешкия с небесния дух, което изисква по-запомнящо се представяне на нещата, зала-

гайки много на звук и образ. (Например на литургията с папата на 3 юни хоровете и оркестърът може би включваха около 200 души, а видеостените бяха съвсем „учено“ разположени, та да е ясно на хората какво става.) Видяхме и че „публиката“ - в случая юношите и девойките, приели или готови за приемане на тайнството миропомазване, може да не бъде оставена да скучае, очаквайки срещата си с папа Бенедикт XVI на стадион „Джузепе Меаца“ („Сан Сиरो“), а също и по време на срещата. 1000 доброволци изобриха на терена на 85-хилядния изпълнен стадион кръст, кораба на свети Петър - в композицията беше включена трибуната с папата, мрежа с риби, гълъб - Свети дух... Дори на Светия отец му беше интересно да гледа какво и как ще бъде изобразено от младежите пред очите му! Всички се забавляваха. А аз - най-много на баща и син пред нас, които се радваха, потупваха и подкачаха (особено бащата) като незрели тийнейджъри. Жалко, че бяха без места за този сектор, защото пристигналата група - която ги вдигна - не реагираше така непосред-

Стремете се към високи идеали

Слово на папа Бенедикт XVI на среща с младежите, получили тази година тайнството миропомазване или подготвени за приемането му, на стадион „Меаца“ („Сан Сиро“), 2 юни 2012 г.

Скъпи момчета и момичета, За мен е голяма радост да се срещна с вас по време на посещението ми във вашия град. В този прочут футболен стадион днес главните герои сте вие. Поздравявам вашия архиепископ кардинал Анджеоло Скола и му благодаря за приветствените слова към мен. Благодаря и на дон Самуеле Марели. Поздравявам вашия приятел, който от името на всички вас ме приветства за добре дошъл. Имам удоволствието да поздравя викарийните епископи, които от името на архиепископа са ви миропомазали или ще ви миропомажат. Благодаря поспециално на фондация „Oratori Milanesi“, която организира тази среща, на вашите свещеници, на катехетите, на възпитателите, на кръстниците и на тези, които в различните енорийски общности са ви придружавали по пътя и са свидетелствали вярата в Исус Христос - мъртъв, възкръснал и жив.

Скъпи момчета, вие се подготвяте да получите тайнството миропомазване или наскоро сте го получили. Знам, че сте преминали през етапите на една сериозна подготвителна програма, наречена тази година „Спектакълът на Духа.“ Подпомогнати от тези етапи, сте се научили да разпознавате чудните неща, които Свети Дух е направил и прави в живота ви, както и във всички онези, които казват „да“ на Евангелието на Исус Христос. Вие сте открили голямото значение на кръщението - първото от тайнствата, вратата към християнския живот. Вие сте го получили благодарение на родителите си, които заедно с кръстниците от ваше име изповядаха Символа на вярата и обещаха да ви образуват във вярата. Това бе за вас - както и за мен преди много години - една голяма благодат. От този момент, преродени от водата и Свети Дух, вие станяхте част от семейството на синовете Божи, вие станяхте християни, членове на Църквата.

Сега сте пораснали и вие самите можете да кажете вашето „да“ на Бог, едно свободно и съзнателно „да“. Тайнството миропомазване укрепва кръщението и излива в изобилие върху вас Свети Дух. Сега вие самите, изпълнени с благодат, имате възможност да приемете Неговите големи дарове, които ще ви помагат по пътя на живота да бъдете верни и смели свидетели на Исус. Дарбите на Духа са нещо чудно, което ви дава възможност да се формирате като християни, да живеете Евангелието и да бъдете активни членове на общността. Накратко ще припомня тези дарове, за които пръв ни говори пророк Исаия, а после Исус:

Първият дар е мъдростта, която прави да откриете колко е добър и велик Господ и както казва Писанието, прави вашия живот да е изпълнен с вкус, та както казва Исус - да бъдете „солта на земята“.

Следва дарът на разума, за да разберете в дълбочина Словото Божие и истината на вярата.

После идва дарът на съвета, който ще ви напътства да откриете Божия план за живота ви, за живота на всеки от вас.

Четвърти е дарът на силата - за да преодолявате изкушенията на злото и да вършите винаги добро, дори когато това ви струва скъпо.

После е дарът на знанието, но не в техническия смисъл на думата - както се преподава в университетите, а знание в най-дълбокия смисъл на думата, което ни учи да намираме в творението знаците, следите на Бог и да осъзнаваме, че Бог говори по всяко време и ми говори също и на мен; което ни учи да одухотворяваме с Евангелието нашия всекидневен

тва. Също така пристъпвайте често към тайнството покаяние, към изповедта. Това е среща с Исус, Който прощава греховете ни и ни помага да правим добро. Получаването на дара, новото начало са един чуден подарък в живота - да знаеш, че си свободен, че можеш да започнеш отначало, че всичко ти е простено. Не пропускайте да казвате също така всеки ден своята лична молитва. Научете се да разговаряте с Господ - говорете му с упование, разкажете му своите радости и тревоги, молете Го за светлина и подкрепа за

вашия път.

Скъпи приятели, вие сте късметливи, защото вашите енории имат оратории (салон за молитва), ценен дар за епархията на Милано. Тези салони са място, където хората се молят, но също така и където се събират с радостта на вярата, учат катехизис, играят; място, където се организират различни прояви, бих казал място, където човек се учи да живее. Посещавайте усърдно вашия салон, за да израствате все повече в познанието и следването на Господ. Тези седем дара на Свети Дух се разви-

труд, да осъзнаем, че нещата имат дълбок смисъл и да разберем този смисъл, та по този начин да осмислим работата, дори тежката работа.

Друг дар е този на благочестието, което поддържа в сърцето жив пламък на любовта към нашия Небесен отец, за да се молим всеки ден с упование и обичта на възлюбени чедра; за да не забравяме фундаменталното на света и на живота ми: Бог съществува, Бог ме познава и очаква моя отговор на Своя план.

И накрая - седмият дар е Богобоязливост. Преди говорехме за страх Божи, но боязливост не значи страх, а да имаш към Бог дълбоко уважение, уважение към волята на Бог, която е истинската цел на живота ми и пътят, по който личният и общественият ми живот могат да бъдат добри. А днес с всички тези кризи по света виждаме важността всеки да зачита волята на Бог, гравирана в сърцето ни, според която трябва да живеем. И така, тази богобоязливост е желание да се върши добро, да се живее в истината, да се изпълнява Божията воля.

Скъпи младежи, целият християнски живот е едно пътуване - като ходене по пътека, която изкачва един хълм, следователно това невинаги е лесно; но изкачването на хълм е прекрасно изживяване в компанията на Исус. С тези скъпоценни дарове вашето приятелство с Него ще бъде още по-истинско и по-съкровено. Това приятелство се подхранва постоянно с тайнството на Евхаристията, в която получаваме Неговото тяло и Неговата кръв. Затова ви приканвам да участвате винаги с радост и вяроност в неделната литургия, когато цялата общност се събира, за да се моли заедно, за да чуе Божието слово и да участва в евхаристийната жер-

ват именно в тази общност, където се живее в истината, с Бог. В семейството - покорявайте се на родителите си, слушайте напътствията, които ви дават, за да преуспявате като Исус „в мъдрост и възраст в любов пред Бога и хората“ (Лк. 2, 52). И накрая - не бъдете мързеливи, а младежи ангажирани - особено в учението, с оглед на бъдещия ви живот. Това е ваше всекидневно задължение и една чудесна възможност да се развивате и да се подготвяте за бъдещето. Откликвайте на нуждите и бъдете щедри с другите, като преодолявате изкушението да застанете вие в центъра, защото егоизмът е враг на истинската радост. Ако сега ви харесва да бъдете част от общността на Исус, бихте могли и вие да дадете своя принос тя да расте - поканете и другите да се присъединят към нея. Позволете ми също да ви кажа, че Господ всеки ден, също и днес, тук, ви призовава към велики неща. Бъдете отворени за това, което Той ви шепне; и ако ви призовава да Го следвате по пътя на свещенството или богослужения живот, не казвайте не. (Би било голям мързел.) Исус ще ви изпълни сърцето за цял живот.

Скъпи момчета и момичета, казвам го убедено: стремете се към високи идеали. Всички, а не само някои, можете да достигнете върха, да бъдете светци. Ама възможно ли е да бъдете светци на вашата възраст? Отговарям ви - разбира се! Казва го и свети Амвросий, велик светец от вашия град, в една от творби си, където пише: „Всяка възраст е зряла за Христос“ (De virginitate, 40). И най-вече го доказва свидетелството на мнозина светци, ваши връстници - като Доминик Савио или Мария Горети. Светостта е нормалният път за християнина; той не е запазен за малцина избрани, а е отворен за всички. Естествено със светлината и силата на Свети Дух, Който няма да ни изостави - ако прострем ръце и отворим сърцето си, и с водачеството на нашата майка. Коя е нашата майка? Това е майката на Исус, Мария. На нея Исус ни повери всички нас, преди да умре на кръста. Нека Дева Мария пази винаги красотата на вашето „Да!“ за Исус, нейния син, големия и верен приятел на живота ви. Амин!

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 7 (1464)
юли 2012 г.

Статистика на VII световна среща на семействата

Един милион бяха участниците в литургията с папата в неделя, 3 юни.

Близо 450 хиляди вярващи излязоха по улиците на Милано, за да поздравят Светия отец.

В празника на свидетелствата и въпросите към папата (2 юни) вярващите бяха 350 хиляди.

Словото на Римския първосвещеник в архиепископската курия (2 юни) отидоха да чуят 95 представители на властта.

На 2 юни папата се срещна на стадион „Меаца“ („Сан Сиро“) с 80 хиляди миропомазани или кандидати за миропомазване.

5500 свещеници, дякони и семинаристи присъстваха в Миланската катедралата (2 юни), за да се молят с папата и да чуят посланието му.

Концертът в „Ла Скала“ (1 юни) събра 1880 официални лица.

Папа Бенедикт XVI приветства при пристигането си на площада пред катедралата 60 000 души.

Делегатите от цял свят за Международния богословско-пастирски конгрес в панаирната палата бяха 6900.

Участниците в Международния богословско-пастирски конгрес, заседавали на други места, бяха пет хиляди.

Доброволците, работили от 30 май до 3 юни, бяха 5300.

Семейства от 153 нации бяха дошли на VII световна среща.

Зрителите, гледали литургията в неделя (3 юни) по Rai Uno, са били 2,097 милиона, а гледалите празника на свидетелствата в събота следобед - 3,082 милиона.

А 80 000 са следели по Rai tre телевизионното предаване от стадион „Меаца“ („Сан Сиро“).

И накрая според организаторите официалната интернет-страница на срещата е била посетена 122 305 пъти между 30 май и 3 юни.

По агенция „Зенит“

но създаване на потомство, на деца, в грижата за тях и в методичното и мъдро възпитание. Най-накрая, тя е плодотворна за обществото, защото семейният живот е първата и незаменима школа на социални добродетели като уважение към другите, щедрост, доверие, отговорност, солидарност, сътрудничество. Скъпи съпрузи, грижете се за вашите деца и в един свят, завладяван от техниката, предайте им със спокойствие и увереност смисъла на живота, силата на вярата, насочвайте ги към възвишени цели и подкрепяйте ги, когато са слаби. А и вие, деца, старайте се да поддържате отношения на дълбока привързаност и грижовност към родителите си, а отношенията между братя и сестри да бъдат възможност за израстване в любовта.

Божият план за човешката двойка намира своята пълнота в Исус Христос, Който издигна брака до Тайнство. Скъпи съпрузи, със специалния дар на Свети Дух Христос ви дава възможност да участвате в Неговата съпругеска любов, като ви прави знаци на Неговата любов към Църквата: любов вярна и пълна. Ако със силата на благодатта на това тайнство съумеете да приемете този дар, подновявайки всеки ден с вяра вашето „Да!“, дори вашето семейство ще живее с любовта от Бог по примера на светото семейство от Назарет. Скъпи семейства, просете често в молитвата помощта на Дева Мария и на свети Йосиф, за да ви научат да приемате любовта на Бог така, както те са я приели. Не е лесно да се живее вашето призвание - особено днес, но любовта е една чудна реалност, тя е единствената сила, която може наис-

Три дара от Бог

тина да преобрази света. Пред вас имате свидетелствата на толкова много семейства, които сочат начините за растене в любовта: поддържане на постоянна връзка с Бог и участие в църковния живот; наблягане на диалога; уважаване на гледната точка на другия; готовност за оказване на помощ; търпимост към грешките на другите; умение да се прощава и да се иска прошка; преодоляване на евентуални конфликти с разум и смирение; съгласуване на възпитателните методи; отвореност към другите семейства; грижовност за бедните; отговорност в гражданското общество. Всичко това са елементи, които изграждат семейството. Живейте ги с кураж, уверени, че в степената, в която живеете взаимната любов и тази към всички - с подкрепата на Божията благодат - ще се превърнете в живо Евангелие, в истинска Домашна църква (вж. Ап. поощрение Familiaris Consortio, 49). Бих искал да се обърна с няколко думи и към вярващите, които, макар и да споделят учението на Църквата за семейството, са белязани от болезнените преживявания на неуспеха и раздялата. Знайте, че папата и Църквата ви подкрепят във вашите трудности. Насърчавам ви да останете обединени с вашите общности, като се надявам, че епархиите ще осъществят подходящи инициативи за приемане и близост.

В книгата Битие Бог поверява на човешката двойка Сво-

ето творение - да го пази, да го култивира, да го направлява в съответствие с Неговия план (вж. 1, 27-28, 2, 15). В този текст на Светото писание можем да открием ролята на мъжа и жената като сътрудници на Бог за преобразяване на света чрез работата, науката и техниката. Мъжът и жената са Божии образ и в това ценно дело, което трябва да извършат със същата тази любов на Създателя. Ние виждаме, че в съвременните икономически теории често преобладава утилитарната концепция за труда, стоката и пазара. Планът Божии и самият опит сочат обаче, че не едностранната логика за лична облага и максимална печалба е тази, която

може да допринесе за хармоничното развитие, за доброто на семейството и за изграждането на справедливо общество, защото тя води до ожесточена конкуренция, голямо неравенство, деградация на околната среда, надпревара в консуматорството, бедност в семействата. Дори нещо повече - утилитарното мислене се опитва да се разпространи също в междуличностните и семейните отношения, принизявайки ги до обикновени временни съюзи според индивидуалните интереси и подкопавайки стабилността на социалната тъкан.

И един последен елемент. Човекът, като образ на Бог, е призван също за почивка и

празник. Историята на сътворението завършва със следните думи: „Бог свърши до седмия ден Своите дела що прави, и в седмия ден си почива от всичките Си дела, що извърши. Бог благослови седмия ден и го освети“ (Битие 2, 2-3). За нас, християните, празничният ден е неделята, Господният ден, Пасхата на седмицата. Това е денят на Църквата, събрание, свикано от Господ около трапезата на Словото и на Евхаристийната жертва - както правим сега - за да се нахраним от Него, да влезем в Неговата любов и да живеем от Неговата любов. Това е денят на човека и на неговите ценности: съвместен живот, приятелство, солидарност, култура, контакт с природата, игри, спорт. Това е денят на семейството, в който се живее заедно смисълът на празника, на срещата, на споделянето, както и участието в светата литургия. Скъпи семейства, въпреки бясното темпо на нашето време не губете смисъла на Господния ден! Той е като оазис, в който се спирате, за да се насладите на радостта от срещата и да утолите жаждата си от Бог.

Семейство, работа, празник: три дара от Бог, три измерения на нашето съществуване, които трябва да намерят хармоничен баланс. Да се хармонизират времето за работа с нуждите на семейството, изискванията на професията с бащинството и майчинството, работата с почивката - това са все важни неща, за да се изгради едно общество с човешко лице. В този смисъл поставяйте винаги на първо място логиката на съществуването пред тази на имането: първата изгражда, втората води до унищожаване. Трябва да се научим - преди всичко в семейството - да вярваме в автентичната любов, тази, която идва от Бог и ни обединява с Него и точно заради която „ставаме едно Ние, което преодолява нашите различия и ни превръща в едноединствено нещо, докато накрая Бог не стане „всичко за всички“ (1 Кор. 15,28), (Енциклика Deus caritas est, 18). Амин.

Заедно в радост и беда

та си извършват преселение и минават през селище, където „облагородените“ захлопват врати и прозорци.

От какво ли се притесняваха обитателите на тези сгради? Че ще прихванат сериозно „вируса“ на християнството?

В днешно време изобщо не е престижно да си вярващ християнин, особено католик. Веднага ще ти кажат, че това е архаично и смешно. Направо ще те гледат като неандерталец. Не е като да вярваш във вампири, в предначертаното от звездите, в магове и гадатели. Християнството ограничава свободата и прави хората нещастни - твърдят някои специалисти. А пък ако си отвориш устата да кажеш нещо по-„догматично“ - пази Боже!

Оптимистично-песимистичен финал
Видя се, че сме наистина го-

ляма общност. Че сме готови да си помагаме. Но това чувство човек придобива на големи и добре организирани срещи. Иначе сякаш се свиваме, предпочитаме да не афишираме, че сме католици. Търпеливи сме, а може би апатични. Или пък прекалено интелигентни. Или много навътре сме приели примера за обръщането на бузата след първия удар. Изглежда, смятаме, че това е нашата вяра и тя не касае никого друго...

А не е така. И колцина си дават сметка, че днешната криза е криза на морала (не го открявам аз, казал го е папата). Както и криза на семейството. От човек, който бяга от семейни отговорности, който не смее да „увековечи“ своята обич към най-близките си, който избягва ангажименти в тази общност с „идеална цел“, едва ли може да се очаква особена пожертвователност

към цялото общество... с идеална цел.

Може ли едно разбито или непълно семейство да бъде здрава основа за обществото? Може ли основната клетка на обществото да е болна, а на обществото нищо да му няма? И изобщо кой и защо иска да разбие семейството? Средновековният човек би казал: „Дяволът!“ Днес никой не признава, че е средновековен човек.

Очакваният финал на текста би трябвало да бъде „И три дни яли, пили и се веселили.“ Но не е! Защото това не е приказка!

Марио ГЕОРГИЕВ

П.П. Който иска да прочете думите на папа Бенедикт XVI по време на срещата с наскоро миропомазаните на празника на семействата и на грандиозната литургия с един милион поклонници, може да ги намери публикувани отделно на страниците на вестника.

вено и по детски.

Странно ми се стори как многохилядният стадион се напълни и изпразни по обикалящите го коридори и по стълбищата без блъсканица и без да се образуват сериозни опашки. А още по-странно ми се стори, че папата не беше старателно пазен. Имаше тамозна полиция - карabinieri ли, жандармерия ли, войска ли, но нито на стадиона, нито на летището ни провериха с металотърсачи, нито ни взеха бутилчиците с вода. Поне по това бяхме подобри преди 10 години в България.

Поради що се срамиш да се наречеш... католик

Не само потоците вярвачи по миланските улици привличаха вниманието. Полюбопитно беше да се гледат хората по балконите и на прозорците на жилищните сгради от двете страни на улицата. Едни сгради бяха украсени артистично с панделки и жълтобели ленти; други бяха опънали съвсем служебно лентите; по трети липсваше каквато и да е украса. А хората... Едни се бяха надвесили и приветливо махаха, други само гледаха и ако някой им подвикнеше от множеството, тогава реагираха приветствено; трети се криеха иззад пердетата или саксиите, но снимаха с фотоапарати. Шарен свят! А не ми се стори, че кварталът е населен с мюсюлмани или от хора нехристияни. Като сцена от филм - орда варвари (да не кажа чак прокажени) с деца-

1. Кат Тиен (момиче от Виетнам):

„Здравей, Свети отче!
Аз съм Кат Тиен и идвам от Виетнам, на седем години съм. Искам да ти представя моето семейство: баща ми Дан, майка ми Тао, а това е брат ми Бин. Бих искала да науча нещо повече за семейството ти, когато си бил малък като мен...“

„Благодаря ти, мила, благодаря и на родителите ти от сърце. Питаш какви са спомените ми от семейството като малък? Те са толкова много! Ще кажа само едно нещо. За нас средоточието на семейството беше винаги в неделя, но неделата започваше още в събота следобед. Баща ни разказваше четивата - неделните четива, от една книга, много популярна по онова време в Германия, в която също така се обясняваха текстовете. Така започваше неделата: навлизаше в литургията, в атмосферата на радост. На следващия ден отивахме на черква. Домът ми е близо до Залцбург, следователно имахме много музика - Моцарт, Шуберт, Хайдн - и когато започваше Kyrie (Господи, помилвай), сякаш небето се отваряше. Естествено след това у дома беше много важно да се съберем заедно на масата около една вкусна храна. Освен това много пеехме. Брат ми е голям музикант и още като малък композираше за всички нас и така цялото семейство пееше. Татко свиреше на цитра и пееше - това бяха незабравими моменти. Естествено след това се разхождахме заедно; живеехме близо до гора, разходките из нея бяха много приятни: приключения, игри и т.н. Накратко, бяхме едно сърце и една душа, с толкова много общи преживявания дори в трудни времена - бяха следвоенните години, преди диктатурата... Но тази любов между нас, тази радост даже от простите неща бяха големи и така успявахме да преодоляваме и устояваме на трудностите. Мисля си, че беше много важно, че и малките неща доставяха радост, защото така се изразяваше сърцето на другия. Така растяхме в увереността, че е хубаво да си човек, понеже виждахме, че Божията доброта е отразена в родителите, в братята и сестрите. И понякога, когато се опитвам да си представя как ли е в рая, винаги ми изглежда като по времето на моето детство. Така в тази обстановка на доверие, радост и любов ние бяхме щастливи и мисля, че раят би трябвало да наподобява каквото е било моето детство. В този смисъл аз се надявам да ида „у дома“, пътувайки към „другата част на света.“

2. Серж Разафинбони и Фара Андрианомбонана (годеници от Мадагаскар)

Серж: „Ваше светейшество, Фара и аз сме от Мадагаскар. Запознахме се във Флоренция, където учим, аз - инженерство, тя - икономика. Годеници сме от четири години и мечтаем да се върнем в страната си след завършване на образованието, за да помогнем на нашия народ.“

Фара: „Семейните модели, които са се наложили на Запад, не ни привличат, но също така сме наясно, че много от традиционните семейни нрави в Африка трябва по някакъв начин да бъдат преодолявани. Ние сме създадени един за друг, искаме да се оженим и заедно да градим бъдещето. Също така искаме всеки аспект от живота ни да бъде съобразен с евангелските ценности. Но когато

се говори за брак, Ваше светейшество, има една дума, която повече от всяка друга ни привлича и в същото време ни плаши: „завинаги“...“

„Скъпи приятели, Благодаря за това свидетелство. Моят молитва ще ви придружава по времето на годеничеството и се надявам да можете да създадете с евангелските ценности едно семейство „завинаги“. Вие говорихте за различни видове брак: ние знаем Mariage coutumier (брак според обичаите) в Африка и западния брак. Честно казано, и в Европа до XIX век е съществувал модел брак, различен от днешния. Често бракът е бил всъщност договор между родове, с който се целяло продължение на рода, подсигуриране на бъдещето, запазване

дня.

Преди години с двама партньори инвестирахме всичко, което имахме, в една малка фирма, занимаваща се с информатика. Като настъпи икономическата криза, клиентите ни намаляха драстично, а тези, които останаха, бавят плащанията. Едвам успяваме да плащаме заплатите на двамата служители, като за нас, съдружниците, остава все по-малко, така че с всеки изминал ден ни остава все по-малко, за да издържаме семействата си. Подобно е положението и на милиони други хора. В града хората вървят с наведени глави, липсва надеждата.“

Паня: „Дори на нас, въпреки че все още вярваме в провидението, ни е трудно да мислим за бъдещето на децата ни...“

Папата отговаря на въпроси на семейства от целия свят

VII INCONTRO MONDIALE DELLE FAMIGLIE MILANO 2012

на имотите и др. Родът е търсел другия член на фамилията, надявайки се младите да са подходящи един за друг... Но от XIX в. започва да се налага еманципацията на личността и бракът не е резултат от волята на другите, а собствен избор. Той почва с влюбването, след това минава през годежа и завършва с брака. По това време всички бяхме убедени, че това е единственият правилен модел и че любовта сама по себе си гарантира това „завинаги“, тъй като любовта е всичко и иска всичко, дори всичкото време - това е „завинаги“. За съжаление действителността не е такава. Виждаме, че влюбването е красиво, ала невинаги е вечно, както е и чувството: то не остава завинаги. Значи става ясно, че преминаването от влюбване към годеж и след това към брак изисква различни решения, различни вътрешни преживявания. Както вече казах, любовта е красиво чувство, но трябва да бъде пречистена, трябва да намери пътя на разграничаването, т.е. да намерят място също разумът и волята; за брака трябва да се обединят разум, чувство и воля. По време на венчавката Църквата не пита: „Влюбен ли си“, а „Искаш ли?“, „Решен ли си?“. Т.е. влюбването трябва да се е превърнало в истинска любов, която включва воля и разум по пътя към по-голяма дълбочина на чувствата, та човекът с цялото си същество, разум и воля да каже: „Да, това е моят живот.“ Често си мисля за сватбата в Кана. Първото вино е много хубаво - влюбването. Но не стига до края, трябва да се появи второто вино - значи да ферментира, да съзрее. Една „окончателна“ любов, която в действителност е „второто вино“, е по-добра от първото. И към това трябва да се стремим. Тук е важно също така, че „аз“, „аз“ и „ти“ не са изолирани, а са намесени и енорийската общност, и Църквата, и приятелите... Само така - след като в живота намерят място енорийската общност, приятелите, Църквата, вярата, самият Бог, узрява едно вино завинаги.“

3. Семейство Палеологос (от Гърция)

Никос: „Калиспера!
Ние сме семейство Палеологос. Идваме от Атина. Казвам се Никос, жена ми е Паня, а това са нашите деца Павлос и Ли-

Какво може да каже Църквата на всички тези хора и семейства, които не виждат никаква перспектива?“

„Скъпи приятели, Благодаря ви за това свидетелство, което докосна сърцето ми и сърцата на всички нас. Какво може да се отговори? Думите са недостатъчни. Би трябвало да сторим нещо конкретно и всички страдаме от факта, че сме неспособни да го направим. Да поговорим първо за политиката. Струва ми се, че трябва да се увеличи чувството на отговорност във всички партии - да не обещаваме неща, които не могат да осъществят, да не търсят само изборни гласове за себе си, а да бъдат отговорни за общото благо; да си дадат сметка, че политиката винаги е също човешка и морална отговорност пред Бог и хората. Второ - хората страдат и трябва да приемат естествено положението такова, каквото е, често без да имат възможност да се защитят. Но и тук можем да кажем: нека всеки се опита да направи всичко, което е по силите му, като мисли за себе си, за семейството и за другите с голямо чувство за отговорност, знаейки, че жертвите са необходими, за да се върви напред. Трето: какво ние можем да направим? Това е въпросът ми сега. Мисля, че би могло да помогне побратимяването между градове, между семейства, между енории. Днес в Европа разполагаме с мрежа от побратимени градове, но става дума за културен обмен, несъмнено много полезен, но може би побратимяването трябва да получи и друг смисъл: едно западно семейство - от Италия, Германия или Франция, да се ангажира да помогне на друго семейство. Също така и енориите, и градовете - да помогнат по конкретен начин. Бъдете сигурни: аз и много други се молим за вас и тази молитва не е само произнасяне на думи, а отваря сърцето пред Бог и по този начин също така увеличава въображението за намиране на решения. Надяваме се Господ да ни помогне; нека Господ винаги ви помага.“

4. Семейство Рери от САЩ

Джей: „Живеем близо до Ню Йорк. Казвам се Джей, имам ямайски произход и съм счетоводител. Това е жена ми Ана, учителка, а това са шестте ни

деца - от 2 до 12 години. Така че можете да си представите, Свети отче, че животът ни е в постоянно надбягване с времето, в правене на сложни сметки... И за нас, в САЩ, един от основните приоритети е човек да запази работата си, затова и се задържаме в офиса, от което най-често страдат семейните отношения.“

Ана: „Не е лесно... Сякаш институциите и компаниите не улесняват съчетаването на времето за работа с времето за семейството. Сигурно и на вас, Свети отче, не ви е лесно да съчетавате многобройните си ангажименти с времето за почивка. Бихте ли ни посъветвали как да преоткрием нужната хармония? Как сред водовъртежа на съвременното общество семейството да живее празника спо-

ка също така за децата, родени от новия съюз.“

Мануел Анхело: „Някои от тези двойки, които се женят отново, биха искали отново да се доближат до Църквата, но когато видят, че са лишени от тайнствата, разочарованието им е голямо. Те се чувстват изключени, дамгосани в общността. Техните страдания, техните рани са и наши рани, рани на цялото човечество. Свети отче, знаем, че хората в толкова положение предизвикват сериозна загриженост в Църквата. Какво да им кажем, каква надежда да им дадем?“

„Скъпи приятели, благодаря ви за така нужната работа на семейни терапевти. Благодаря ви за всичко, което правите, за да помогнете на тези страдащи хора. Всъщност проблемът

на разведените и повторно женени е една от големите болки на Църквата днес. И няма прости рецепти. Страданието е голямо и можем само да насърчим енории, всеки човек поотделно, да помагат на тези хора да понесат болката от развода. Разбира се, много важна е „превенцията“ - да се задълбочи влюбването и да се стигне до обмислено и зряло решение за брак; важна е също така загрижеността на общността по време на брака - семействата да не остават никое сами, а да се чувстват наистина обгрижвани по пътя си. Що се отнася до тези хора, трябва да кажем - както вие отбелязахте, че Църквата ги обича и те трябва да видят и почувстват тази любов. Това е сериозна задача за една енория, за една католическа общност - да сторят възможноното тези хора да почувстват, че са обичани, приети, че не са „навън“, независимо че не могат да получат опрощението и Евхаристията. Те трябва да разберат, че и така могат да живеят ползотворно в Църквата. Важно е и да поддържат постоянна връзка със свещеник, с духовен ръководител, за да видят, че и за тях се полагат грижи... Дори без взимане на участие можем да бъдем духовно обединени с Христос в тялото Му. И нека да се разбере, че това е важно. Нека тези хора намерят възможност да живеят един живот на вяра със Словото на Бог, с общността на Църквата и успеят да разберат, че страданието им е дар за Църквата, тъй като служи на всички, за да защитават стабилността на любовта, на брака; че това страдание не е само лично физическо и психическо, а е и страдание на цялата църковна общност за ценностите на нашата вяра. Мисля, че тяхното страдание - ако го приемат дълбоко в себе си - е дар за Църквата. Те трябва да знаят, че точно по този начин служат на Църквата, по този начин са в сърцето на Църквата. Благодаря за вашата ангажираност.“

Със съкращения

10 ИСТИНА VERITAS Брой 7 (1464) юли 2012 г.

Да влезеш в рая

Не щеш ли, един ден умрели всички банкноти. Преминали те в отвъдното и веднага се запътили към рая. На вратата ги пресрещнал свети Петър:

- Къде така?
- Ами искаме да влезем...
- Искате, ама не може!
- Ти пък, хайде не досаждай. Аз съм банкнота от 500 евро. Аз съм силна и всички врати за мен са отворени, понеже навсякъде ме обичат.
- И ние сме така, и ние сме така - закрепцели банкнотите

от 200, 100 и 50 евро. - Всички ни обичат! Защо да не можем да влезем?

- И аз също - рекла хартията със стойност 20 евро.
- Замълчете, не настоявайте - им се скарал небесният ключар, - не можете да влезете вътре. Хъм, може би банкнотата от 5 евро ще може да мине - поколебал се светецът.
- В този момент се чуло дрънкане. По пътя към рая се затъркаляли монетите от 1 евро, от 50, 20 и 10 евроцента, които също били умрели.

11 ИСТИНА
VERITAS
Брой 7 (1464)
юли 2012 г.

- Минавайте, минавайте - с широк жест ги пропуснал през портите ключарят. - Небесните двери са отворени за вас. Банкнотите много се ядосали и потърсили сметка от пазителя:

- Как така тези монети, които струват много пъти по-малко от нас, ги пускаш да влязат, а нас - не?
- Свети Петър им отвърнал:
- Ами защото те ходят на черква в неделя!

По интернет

Папският съвет за култура навърши 30 години

Наскоро бяха отбелязани 30 години от създаването на Папския съвет за култура, учреден от Йоан-Павел II на 20 май 1982 г. За случая във Ватикан се проведе конференция, по време на която бе прожектиран документален филм на италианския телевизионен канал „Рай История“, посветен на тази годишнина.

„Вяра, която не се превръща в култура, е вяра, която не е приета изцяло, не е замислена цялостно, не е живяна пълноценно.“ Тези думи, произнесени от блажения Йоан-Павел II през 1982 г., свидетелстват особено внимание, с което папа Войтила гледаше на творбите на човешкия гений, когато още като архиепископ на Краков призоваваше творци на изкуството, интелектуалци и учени да чуят гледната точка на среди, често пъти чужди за Църквата.

Един човешки и пастирски път, който обяснява заедно със съображенията за човешкото развитие посредством културата в голямата съборна конституция Gaudium et Spes някои от въпросите, довели Йоан-Павел II до учредяването през 1982 г. на Папския съвет за култура, „за да може човечеството да се отвори все повече към Евангелието, а ценителите на науката, литературата и изкуст-

вото да се почувстват признати от Църквата като хора в служба на истината, на доброто и на красивото“. Кардинал Пол Пупар, председател на Папския съвет за култура от 1998 до 2007 г., бе един от хората, най-близки до папата в онези моменти. Той си спомня: „В началото на понтификата Йоан-Павел II ме подтикна да създам Папския съвет за култура с международен комитет, съставен от мъже и жени на културата от целия свят. Основната загриженост - това ми повтаряше всеки път - бе да помогне на цялата Църква да осъзнае значението, което има културата, и вместо отвън да създаде една християнска култура отвътре.“

През 1993 г. Папският съвет за невярващи, учреден от Павел VI през 1965 г., е включен в новата структура, давайки тласък на път, който стигна своята кулминация през 2011 г. със създаването на „Двора на езичниците“ - място за среща и диалог между светски мислители и християни по големите теми на човечеството, силно желани от кардинал Жанфранко Равази, който зае мястото на кардинал Пупар през 2007 г. Искреният диалог, отдалечен както от фундаментализма, така и от синкретизма, е една от водещите точ-

ки за дейността на съвета заедно с търсенето на нови комуникационни езици, както свидетелства успехът от профила в Twitter на самия кардинал Равази. „Културата има едно ужасно предизвикателство в наши дни, защото се намираме в общество, в свят, който тенденциозно обича сивотата, обича безразличието, обича баналността, повърхностното, бягащото от въпросите, които тормозят съвестта, които пораждат проблеми и търсят обяснения. Затова трябва да водим човека, да го караме винаги да се пита за смисъла на живота. Тази е крайната цел на културата.“

Днес Папският съвет за култура се занимава и с изкуство - пример за това е изложбата за 60-годишнината от свещеническото ръкоположение на папа Бенедикт XVI, и с наука - с проекта STOQ, който обединява астрономия, технология и богословие. А предстои откриването и на нови отдели...

30 години след своето основаване Папският съвет за култура е една от институциите, която обхваща най-цялостно големите възжелания на Втория ватикански събор, защото „синтезът между вяра и култура не е само една необходимост на културата, но и на вярата“.

Кедърът - библейско дърво

През библейските времена Ливан е бил покрит с обширни кедрови гори. Кедърът израства до 40 метра височина и достига до 4 метра обиколка. Той е устойчиво, здраво и трайно дърво и насекомите не могат да го нападат. Дърветата били използвани масово в строителството на дворци и храмове. Финикийците построили царския палат на Давид и храма на Соломон изцяло от кедър. Много често Ливан е бил нападан заради кедровите гори - ценен строителен материал в онези години. В Библията кедърът е обявен за благородно дърво и олицетворява сила, мощ и здраве.

Днес кедърът се среща в ограничени горски масиви - като декоративно дърво и някогашен символ на библейските времена.

Веска КОЧУМОВА

Раздел втори Седемте тайнства на Църквата ГЛАВА ВТОРА Тайнствата на изцелението Член 4 Тайнството на покаянието и помирието

XI. Отслужване на тайнството покаяние

1480 Както всички тайнства и покаянието е едно литургично действие. Неговото отслужване обикновено съдържа следните елементи: поздрав и благословение от свещеника; четене на Словото Божие, за да се осветли съвестта и да се подбуди съкрушението; насърчение към разкаяние; изповед, която признава греховете и ги казва на свещеника; даване и приемане на наказание; опрощение от страна на свещеника; възхвала на благодарението и отпуст с благословение от свещеника.

1481 Византийската литургия познава няколко начина на опрощение в молитвената форма, които по удивителен начин изразяват тайната на прошката: „Нека Бог, Който чрез пророк Натан прости на Давид, когато той изповяда своите грехове, и на Петър, когато плака горчиво, и на грешницата, когато изми със сълзи нозете Му, и на митаря, и на блудния син, същият този Бог да ви прости чрез мене, грешника, в този живот и в другия и да не ви осъди, когато се явите пред Неговия страшен съд; Той е благословен во веки веков. Амин“ (Evhologion to mega (Athens 1992) p. 222).

1482 Тайнството покаяние може да се отслужва в рамките на едно общо богослужебно събрание, в което подготовката за изповед се прави заедно и се отдава общо благодарение за получената прошка. Тук личната изповед на греховете и индивидуалното опрощение са включени в литургията на Словото Божие с четене и проповед, общо изпитване на съвестта, обща молитва за опрощение, прочитане на „Отче наш“ и общо благодарение. Такова общо отслужване изразява по-ясно църковния характер на покаянието. Каквото и да бъде обаче начинът на неговото отслужване, тайнството покаяние поради самата си природа винаги е едно литургично, следователно църковно и публично действие (Вж. CONCILIUM VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 2627: AAS 56 (1964) 107).

1483 В случай на крайна необходимост може да се прибегне до общо отслужване на покаянието с обща изповед и общо опрощение. Подобна крайна нужда може да възникне при непосредствена смъртна опасност, когато свещеникът или свещениците нямат достатъчно време да изслушат изповедта на всеки разкайващ се. Крайна нужда може да се появи и когато броят на разкайващите се е толкова голям, че няма достатъчно изповедници, за да изслушат по подходящ начин и за необходимото време индивидуалните изповеди, така че каещите се, не по-тяхна вина, биха били лишени за дълго от благодатта на тайнството или от светото Причастие. В подобни случаи, за да бъде валидно опрощението, верните трябва да намерят удобен случай индивидуално да изповядат своите тежки грехове в подходящо за тях време (Вж. CIC canon 962, § 1). Единствено епархийският епископ може да реши дали съществуват необходимите условия за общо опрощение (Вж. CIC canon 961, § 2). Голямо стичане на вярващи по повод на големи празници или пък при поклонничество не представляват случай на такава крайна необходимост (Вж. CIC canon 961, § 1, 2).

1484 Пълната индивидуална изповед, последвана от опрощение, остава единственият обичаен начин, чрез който вярващите се помиряват с Църквата и с Бога, освен ако физическа или морална пречка ги освобождава от такава изповед (Вж. Ordo Paenitentiae, Praenotanda, 31 (Typis Polyglottis Vaticanis 1974) p. 21). За това има дълбоки причини; Христос действа във всяко тайнство. Той се обръща лично към всеки грешник: „Чедо, прощават ти се греховете“ (Мк. 2, 5); Той е лекар, който се скланя над всеки болен, който има нужда от Него (Вж. Мк. 2, 17), за да го лекува. Той го вдига отново и го връща в братското общение. Така че личната изповед е най-изразителната форма на помирието с Бога и с Църквата.

Накратко

1485 „Вечерта на Пасхата, Господ се яви на апостолите и им каза: „Приемете Духа Светаго. На които простите греховете, тям ще се простят; на които задържите, ще се задържат“ (Ин. .20, 22-23).

1486 Опрощението на греховете, извършени след Кръщението, се дава чрез отделно тайнство, наречено тайнство на обръщането, изповедта, покаянието и помирието.

1487 Който греши, наранява честта на Бога и неговата любов, собственото си достойнство на човек, призван да бъде чедо Божие, и духовното благополучие на Църквата, за която всеки християнин трябва да бъде жив камък.

1488 В очите на вярата никое зло не е по-тежко от греха и няма нищо с по-тежки последици за самите грешници, за Църквата и за целия свят.

1489 Възвръщането на общението с Бога, след като е било изгубено поради греха, е движение, породено от благодатта на Господа, изпълнен с милосърдие и грижа за спасението на хората. Трябва да измолваме този скъпоценен дар както за самите нас, така и за останалите.

Из „Катехизис на Католическата църква“

Да предаваме вярата на идващите поколения

Предаването на християнската вяра е едно от най-големите предизвикателства на Църквата, която трябва да насърчи културата, дълбоко вкоренена в Евангелието, и да даде подходящ отговор на „знаците на времето в контекста на една Нова евангелизация. Това заяви монс. Никола Етерович, генерален секретар на Епископския синод, при представянето на неговото тринадесето издание, което ще се състои от 7 до 28 октомври във Ватикан на тема „Новата евангелизация за предаването на християнската вяра“. На пресконференция във Ватикан бе представен работният документ на Епископския синод (instrumentum laboris), който монс. Етерович определи като „важен етап за подготовката на синодалните отци“ и който е резултат от въпросника към 13 синода на Източнокатолическите църкви, към 114 епископски конференции и Съюза на генералните настоятели на монашеските общества. Работният документ е съставен от четири глави и е публикуван на латински, италиански, френски, английски, немски, испански, португалски и полски език.

Първата глава - „Исус Христос, Евангелието на Бог за човека“, изтъква „същността на

християнската вяра, която не малко християни пренебрегват“. Втората глава - „Време за Нова евангелизация“, е посветена на „актуалните предизвикателства за евангелизацията, както и обяснението за Новата евангелизация“. В трета глава - „Предаване на вярата“, се обяснява „целта на Новата евангелизация“ или „онази вяра, която Църквата живее и предава на всички християни“, които от своя страна са призвани да дадат своя принос. Четвъртата глава е посветена на „предаването на вярата в контекста на Новата евангелизация“ и „средствата, развили се в нейната традиция, като евангелската вест, приемането на вярата и възпитанието със стремеж да бъдат адаптирани към актуалните културни и социални условия“.

„Новата евангелизация не е мъчителен отговор на актуалната криза на съвременния човек“, подчерта монс. Етерович, а „динамизъм на вярата, който тласка Църквата да предлага Евангелието в нови условия, но което е винаги същото вчера, днес и утре“. Илюстрирайки целта на Новата евангелизация, монс. Етерович подчерта важността на личното свидетелство и личния контакт при предаването на вярата, особено на отдалечените от

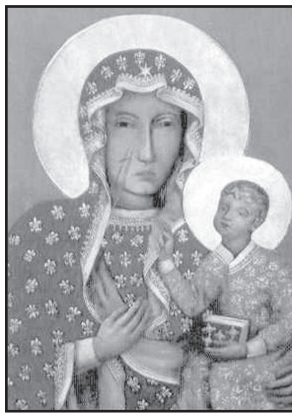
Църквата. Основната сила на Новата евангелизация е християнското семейство, малка „домашна църква“, в която ролята на жената е определяща: „Работният документ изтъква важната роля на миряни - мъже и жени, при предаването на вярата. Много от отговорите на въпросника показват, че мнозинството от катехистите са жени, които наистина имат големи заслуги при предаването на вярата. Както е в християнското семейство, където жените и майките са първите евангелизатори.“

Новата евангелизация трябва да бъде разбрана в контекста на дълбокото вътрешно обновление на Църквата, поясни генералният секретар на Епископския синод. Това е важна задача, особено предвид скорошните скандали, за сигнали някои от нейните членове: „Новата евангелизация не може да има успех, ако първоначално не премине през обръщането и пречиштането на всички свои членове - каза монс. Етерович. - Трябва винаги да имаме пред нас евангелския образ на солта на земята: силата не толкова в количеството, а в качеството на членовете на Църквата, което ще бъде и двигател в Новата евангелизация.“

Поклонничество до Владивосток на иконата от Ченстохова

„От океан до океан“ - тази е темата на поклонничеството на копието на известната икона от Ченстохова - Черната Мадона, която през юни пристигна във Владивосток. Иконата дойде в Сибир, преминавайки през Казахстан и Китай, и ще остане тук до 20 юли. Целта на

това голямо поклонничество е молитвата към Божията майка в подкрепа на семействата и на живота. Организатори на това поклонничество са Ева Ковалевска, Полша, от Human Life International, и Игор Белобородов, Русия, от Института за демографски проучвания в Москва. Според тях една от целите на поклонничеството е подкрепата за страни като Унгария и Полша, които са подложени на агресивен натиск, насочен срещу семействата, от страна на Европейския парла-

мент и на различни групи. Но основната цел на инициативата е защита на живота, против аборта.

Всички европейски страни, включително и Русия, са белязани от остаряване на населението и от абортите, които са също фактор за икономическата криза. В Русия проблемът с абортите се превърна в социална язва. Организаторите подчертават, че тя е първата страна в света, легализирала аборта, а сега се надяват, че руското население ще бъде едно от първите в борбата срещу прекъсването на бременността. Приемайки иконата във Владивосток, отец Александър Талко от местната епархия заяви, че всеки ден пред чудотворната икона ще се издигат молитви в защита на семейния живот.

Словакия

Църква

и държавни институции подготвят юбилейната година на светите братя Кирил и Методий

Честванията за 1150-ата годишнина от идването на светите братя Кирил и Методий в Моравия бяха централната тема на завършилата в Братислава пленарна сесия на Епископската конференция на Католическата църква в Словакия. Юбилейната година започва на 5 юли и ще бъде закрыта на 15 септември 2013 г., празник на Скръбната Божия майка. Словашките епископи приеха текста на пастирско послание, което ще бъде прочетено във всички католически енории в страната на 1 юли. Честванията ще имат национален характер. Вече е определен организационен комитет, чиито действия ще бъдат ръководени от Министерството на културата. Програмата предвижда евхаристично честване в Нитра с участието на президента на републиката

Иван Гаспарович, а словашкият парламент ще посвети специална сесия на юбилейната година. Предвиждат се и различни културни прояви в замъка „Девин“ с участието на министъра на културата и концерт в Националната опера. Президентът Гаспарович определи юбилейната година като „събитие с изключително историческо значение както за Църквата, вярата, възпитанието, така и за националното съзнание и идентичност“. „Високо оценяваме факта, че най-висшите държавни лица са готови да дадат своя принос за достойно честване на юбилейната година“, коментира монс. Станислав Зволенски, председател на Епископската конференция на Католическата църква в страната.

Бронзовият релеф „Възкресение“

на 35 години

На 10 юли 1977 г. папа Павел VI (1963-1978) благослави и открива във Ватикан монументалния бронзов релеф „Възкресение“. Бронзовият скулптурен релеф е изработен от известния италиански скулптор Перикле Фадини (1913-1987) по поръчение на папата. Той е широк 20 м, висок 7 м и е 4 метра в дълбочина. Издигнат е на лицевата страна на залата за аудиенции Аула „Павел VI“. Тази зала е построена през 1971 г. и побира над 12 хиляди посетители. Бронзовият релеф показва Христос с отворени ръце, издигащ се от гроба сред развълнувани от буря маслиени клонки. Скулптурният релеф е под закрилата на ЮНЕСКО като световно художествено наследство. Всекидневно хиляди посетители преминават край тази монументална скулптурна творба.

Петър КОЧУМОВ

Перикле Фадини - „Възкресение“, фрагмент

Светият престол предложи на льофевристите статут на персонална прелатура

Пресслужбата на Светия престол съобщи, че на 13 юни т. г. се е състояла среща между кардинал Уилям Левада - префект на Конгрегацията за доктрината на вярата, и епископ Бернар Феле - генерален настоятел на Свещеническото братство „Свети Пий X“. На срещата са присъствали още архиепископ Луис Ладария - секретар на Конгрегацията за доктрината на вярата, и монс. Гуидо Поцо - секретар на Папската комисия Ecclesia Dei. Целта е била да бъде предс-

тавено становището на Светия престол по отношение на текста, който льофевристите представиха във Ватикан като отговор на доктриналния преамбюл, предложен им от Конгрегацията за доктрината на вярата на 14 септември 2011 г. В рамките на състоялите се дискусии са били направени някои уточнения и разяснения. На свой ред монс. Феле е обрисувал днешната ситуация в Свещеническото братство „Свети Пий X“ и е обещал да уведоми Конгрега-

цията за доктрината на вярата в разумни срокове. По време на срещата е била представена чернова на документ, в който на братството се предлага статут на персонална прелатура като най-подходящо средство за евентуалното му канонично признаване. Както Светият престол съобщи още на 16 май 2012 г., ситуацията с тримата други епископи от братството, които не желаят общение с Рим, ще се разглежда отделно и към всеки от случаите ще се

подхожда индивидуално. В края на срещата е била изразена надежда, че този заключителен етап на размисъл ще насърчи достигането на пълно общение на Свещеническото братство „Свети Пий X“ със Светия престол.

Към настоящия момент в Католическата църква има само една персонална прелатура - основаната от свети Хосе Мария Ескрива де Балагер Opus Dei.